Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1580 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 26 mai 1954

Tineri muncitori de pe ogoare!

Luptați pentru obținerea unor recolte bogate prin:

- înlăturarea tuturor buruienilor din lanuri
- distrugerea scoarței formate în urma ploilor
- preîntîmpinarea atacului dăunătorilor de orice fel
- îngrășarea suplimentară a culturilor
- combaterea rărițatului și mușuroitului.

Iubește-ți profesiunea

PROFESIUNEA — iată o problemă a vieții, unul dintre lucrurile cele mai însemnate de care adeseori depinde firul vieții unui om, obstacolele și greutățile, marile satisfacții ale unei vieți cu un rost.

Știți și voi: abia s-a născut copilul și tatăl sau mama, sau mătușa, se apleacă asupra patului și murmură: va fi inginer sau va fi petrolist? Și apoi cite griji și speranțe! Copilul începe să crească, vin anii copilăriei, contactul cu școala, cu viața, cu atîtea felurite ocupațiuni atrăgătoare. Și în cele din urmă vine și momentul cînd tînărul trebuie să-și hotărască profesiunea pentru toată viața.

In țara noastră — asta o știu acum și copiii — munca a devenit, prin eliberarea ei de sub jugul exploatării, o chestiune de vitejie, de glorie și de eroism. Astăzi la noi se înfăptuește porunca partidului: oamenii muncii și fiii lor, au libertatea deplină de a-și făuri o viață de muncă harnică, plină de bucurii și de izbînzi. Tinerii își pot alege după propria lor dorință, după înclinațiile lor, profesiunea. Și de aci izvorăște marea dragoste pe care tot mai mulți tineri o poartă profesiunii lor.

Dar nu numai atît. Rădăcinile dragostei pentru profesiune pornesc la noi și din conștiința oamenilor muncii, a tineretului, că ei înfăptuiesc o operă creatoare în folosul poporului, că de munca lor liberă nu se mai bucură exploatatorii și asupritorii poporului ci însăși masele largi de oameni ai muncii.

Asemenea tineri care-și iubesc cu pasiune profesiunea, care și-au ales-o cu grijă și care caută să-și desăvîrșească mereu și mereu pregătirea tineri, asemenea fetelor din brigada utemistă de calitate din secția tineretului a cooperativei de confecții „Sporul", sînt tot mai numeroși printre noi.

Trebuie să spunem însă că printre noi mai sînt și unii care nu-și iubesc profesiunea, mai sînt tineri cărora nu le pasă cum muncesc, bine sau rău, care nu dovedesc interes pentru continua îmbunătățire a calificării lor profesionale. Astfel de tineri dovedesc că în conștiința lor mai stăruie încă urmele unei concepții greșite despre muncă, concepții aparținînd unor timpuri trecute.

Sînt unii care și-au ales meseria la întîmplare, ba uneori și-au făcut o socoteală, dar nu pe cea mai bună. Oare nu mai sînt printre noi unii care cînd și-au ales profesiunea s-au gîndit, în primul rînd, nu la înclinațiile lor, ci cum să găsească o meserie „cît mai ușoară".

Mai există și unii tineri care cu toate că și-au ales după plac meseria, cu toate că și-au însușit-o renunță fără rușine la idealurile lor pentru că „orice ar fi, vreau să rămîn la oraș" și-așa se face că uneori doctori sau agronomi renunță la practicarea profesiunii lor. Dar acești tineri nu-și trădează numai idealul propriu ci înșeală și așteptările poporului; ci sînt niște dezertori.

Mai sînt și alți tineri ca de pildă Maria Doncu sau Vlăduț Elena de la Bumbăcăria Jilava, care se dovedesc cu totul nepăsători față de muncă, față de profesiunea lor și deci față de tot ceea ce este mai frumos în viață. Aceștia sînt chiulangiii, codașii, acei care nu fac cinste meseriei și tovarășilor lor, acei care pierd și bruma de calificare pe care o au.

Sînt alți tineri cărora le e frică de greutățile urcușului pe calea măestriei profesionale, care rămîn mereu pe aceeași treaptă a cunoștințelor lor, acei care muncesc fără pasiune și avînt, care nu aduc nimic nou în munca lor, care muncesc astăzi ca ieri și mîine ca astăzi.

Tuturor acestora noi avem datoria să le schimbăm gîndurile; trebuie să-i facem să înțeleagă frumusețea meseriei, trebuie să-i ajutăm să-și iubească meseria și să meargă mereu înainte pe calea măestriei.

Dar ce înseamnă în fond să-ți iubești cu pasiune profesia?

Mai întîi, să-ți iubești profesiunea înseamnă să iubești munca, să dovedești o atitudine nouă, eroică, entuziastă față de muncă prin care omul să nu mai pună în cumpănă eforturile sale, ci să le închine pe toate și în fiecare moment al vieții marii cauze a făuririi unei vieți noi.

A-ți iubi profesiunea înseamnă că după ce ți-ai ales-o cu chibzuință să depui toate capacitățile și puterile tale pentru a cîștiga calificarea, pentru a stăpîni temeinic specialitatea, pentru a învăța de la cei mai buni din profesiunea ta toate tainele meseriei.

A-ți iubi profesiunea înseamnă, de asemenea să cauți să duci înainte ceea ce s-a făcut pînă la tine, să descoperi căile inovațiilor.

In sfîrșit a-ți iubi profesiunea înseamnă a-i ajuta și pe alții să prețuiască munca lor, înseamnă a lupta pentru onoarea meseriei, împotriva tuturor acelora care o batjocoresc.

Și e fără îndoială că tineretul nostru care iubește viața, care dorește să-și făurească un viitor luminos dovedește și va dovedi din ce în ce mai mult că și-a însușit una dintre cele mai de seamă trăsături ale moralei comuniste: dragostea pentru profesie.

Invingătorii adîncurilor

IANCU OCTAVIAN

BÖYTE PAVEL

In aerul răcoros al galeriei începute în cinstea lui Intîi de mai stăruia mirosul dulce — înțepător al fumului de dinamită. Explozia mușcase adînc din frontul cenușiu de gresie și marnă. Ca o boare argintie de abia vizibilă, pulberea fină de steril mai juca încă în snopurile de lumină tremurată a lămpilor de siguranță, care se sileau să risipească întunecimile adîncurilor.

După explozie, după ce straturile de piatră și de cărbune ale orizontului 555 al minei Vulcan fură o clipă zguduite din nemișcarea lor de veacuri, s-a așternut o tăcere aproape nefirească. Ea fu din nou tulburată de cei care se întorceau la locul lor de muncă.

Ortacii lui Iancu Octavian, fruntaș al întrecerii socialiste, a cărui brigadă săpa galeria aceasta, priveau oarecum cu uimire la uriașa dărîmătură de piatră semănînd cu un val înalt încremenit în clipa zdrobirii lui de stînci.

— „Fain" au mai fost bătute găurile! — exclamă admirativ utemistul Azamfirii Dumitru, ajutor de miner.

— Nici o gaură n-a „stat". Toate au „sunat"! — întări tovarășul Iancu vorba ajutorului său. O să avem de lopătat, nu glumă... Și, acum, băiete, „lucră fest"!...

N-a mai fost nevoie de un alt îndemn. Tov. Iancu este iubit de cei tineri pe care îi ajută să se califice, să crească profesional, să pătrundă tainele mineritului.

Un vagonet gol fu adus mai aproape. Grupa, în frunte cu Iancu Octavian, începu să lopăteze vîrtos. Lopețile erau mînuite repede și cu dibăcie. Fiecare mișcare era parcă măsurată. Nici o clipă nu trebuia pierdută. Timpul prevăzut în ciclogramă pentru lopătat trebuia redus, putea fi redus. Vagonet după vagonet era încărcat și „plinele" erau împinse de vagonetar spre puțul de extracție, aflat la vreo 25 de metri. Grămada de steril pușcat scădea văzînd cu ochii... Repaus pentru gustare ...Apoi, din nou la lucru.

Cînd mai rămăseseră de încărcat doar vreo două vagonete, tov. Iancu se opri. Ortacii săi făcură la fel. Ceva îi oprise. Rezemați în cozile lopeților, priveau atenți în direcția puțului și ascultau. Se auzea duduitul ritmic al unei mașini.

Brigadierul spuse:

— Să știți că-i gata mașina de încărcat steril. Straşnică mașină, se vede că-i sovietică! Eh! De-o aveam de-acum vreo zece zile, am fi fost departe, nu cu 100 la sută depășire... Nu 20 de metri în zece zile, — ci 30 am fi înaintat!... E bine c-o avem și-acum...

Și, cu toții se îndreptară voioși spre puț. Mecanicul făcea tocmai ultima revizie. Le spuse zîmbind:

— Peste-o oră, gata!... Șutul al doilea o primește.

Oamenii ascultau atenți bătaia alternativă a celor două motoare ale mașinii, cînd înainta pe șinele înguste sau cînd își mișca cupa, căscată ca o gură nesățioasă de balaur.

— Și acum — se adresă tov. Iancu ortacilor săi — înapoi la treabă... Nu uitați că ne întrecem cu brigada fruntașă a lui Vizi Andrei...

Pe bună dreptate tov. Iancu Octavian era preocupat de întrecerea socialistă în care era antrenată brigada lui și alte 15 brigăzi de la mina Vulcan. Această întrecere pornită în ultimele zile ale lunii decembrie 1953 de fruntașul întrecerii socialiste Böyte Pavel trăia de atunci, zi de zi tot mai intens, urmărită și sprijinită activ de conducerea uzinei, de biroul organizației de partid și de comitetul sindical.

Chemînd la întrecere socialistă pentru îndeplinirea planului pe 1954 în 7 luni pe comunistul Andronic Iovan, fruntaș al întrecerii socialiste care a răspuns cu bucurie acestei chemări patriotice — vrednicul miner Böyte Pavel, candidat de partid, nu s-a așteptat probabil că alte 14 brigăzi vor lua și ele acest drum al muncii spornice și al întrecerii de sine. Și ele s-au prins să îndeplinească înainte de termen planul pe 1954, în 7, 8, 9, sau 10 luni, după condițiile locului lor de muncă, după puterile lor.

Dar, să nu uităm un lucru de seamă, care pune într-o vie lumină patriotismul și eroismul în muncă al oamenilor acestor brigăzi: Unele din ele, cum sînt cele conduse de Iovan Andronic, Feher Petru, Böyte Pavel și altele au început încă de anul trecut să lucreze în contul anului 1955. Realizîndu-și noile lor angajamente patriotice, aceasta înseamnă că multe brigăzi vor păși încă în lunile ce urmează pragul anului 1957. Pline de entuziasm, ele urmează exemplele brigăzilor conduse de Kopetin Gheza, Haidu Iuliu, Mihai Ștefan, fruntași între fruntașii întrecerii socialiste.

★

In grădinița de lîngă birourile minei, înmiresmată de cîteva straturi de flori, mari panouri cu mult gust întocmite popularizează întrecerea și cele mai bune rezultate în muncă ale minerilor și sectoarelor. Pe panoul întrecerii stau față în față, cîte două, cele 16 brigăzi: se văd chipurile cunoscute de toți minerii, ale brigadierilor acestei întreceri și numele ortacilor lor. Sînt trecute aici și angajamentele ce și le-au luat.

Brigăzile lui Vizi Andrei și Iancu Octavian se angajează să îndeplinească sarcinile ce le revin pe 1954 în 6 și respectiv 8 luni. Pe graficul lor lunar se poate vedea că la data de 10 mai brigada lui Iancu Octavian lucra pentru ziua de 12 iulie. Andronic Iovan, în întrecere cu Böyte Pavel pentru îndeplinirea planului în 7 luni, lucra la 10 mai pentru ziua de 19 iulie, în timp ce al doilea se afla la 14 iulie. Mai departe se văd rezultatele merituoase și ale celorlalte brigăzi.

Zi de zi, aceste brigăzi întăresc speranțele puse în ele, dau viață angajamentelor lor. In ziua de 13 mai, brigada lui Böyte Pavel a dat peste plan 19 tone de cărbune, brigada lui Iovan Andronic 16 tone, iar brigada lui Iancu Octavian a înaintat cu 1 metru peste normă în galeria sa cu profil dublu.

Intrecerea celor 16 brigăzi de la mina Vulcan continuă. Cu fiecare nou succes înregistrat, cu fiecare tonă de cărbune dată peste plan, cu fiecare metru de galerie săpat în plus, întrecerea prinde și mai multă putere. Ea își trăiește propria ei viață, așa cum trebuie să trăiască o întrecere socialistă care a antrenat pe cei mai vrednici și mai inimoși dintre mineri.

Corespondent
I. GRUIA

IN CONTUL ANILOR VIITORI

In Valea Jiului la mina Petrila cele mai bune brigăzi de tineret lucrează de pe acum în contul anilor 1955, 1956 și 1957.

● Brigăzile de tineret conduse de Haidu Iuliu și Mihai Ștefan, fruntași ai întrecerii socialiste, lucrează în contul anului 1957, iar brigada utemistă a lui Cenusa Cornel se află în anul 1956.

● La sectorul tineretului, fruntașă este brigada utemistă a lui Kibedi Adalbert, care lucrează în contul anului 1956, iar brigada lui Bexa Petre a pășit în anul 1955.

Toate aceste brigăzi aplică metoda graficului ciclic și schimbul la locul de muncă.

Cresc cîștigurile tinerilor mineri

Odată cu creșterea productivității muncii minerilor prin folosirea tehnicii noi, cresc și cîștigurile lor. In luna aprilie a. c. numeroși tineri au realizat cîștiguri deosebite:

— Fülop Petru — Petrila, a cîștigat 3.607 lei.

— Kibedi Adalbert — Petrila, avînd o depășire de 61 la sută, a cîștigat 2.634 lei. — Spînu Constantin — Lupeni, realizînd o depășire de 73 la sută a primit 2.466 lei la care se mai adaugă aproape 800 lei prima de ciclicitate.

— Azamfirii Dumitru — Vulcan, ajutor de miner cu o depășire de aproape 100 la sută, a cîștigat 1.720 lei.

INFORMĂRILE POLITICE

Informările politice care se țin lunar în adunările deschise ale organizațiilor U.T.M constituie un mijloc important pentru educarea comunistă a tineretului. Ele au menirea să răspundă cerințelor spirituale mereu crescînde ale tineretului, setei lui de cunoștințe.

Cîte lucruri nu se petrec în țară și peste hotare, numai într-o singură zi. Ziarele publică nenumărate știri despre succesele oamenilor sovietici în construirea comunismului, despre izbînzile oamenilor muncii din democrațiile populare, despre lupta popoarelor pentru pace, independență națională și libertăți democratice. Zilnic apar vești despre viața nouă care se înfiripează pînă și în cele mai îndepărtate cătune ale patriei noastre. Utemiștii și tinerii sînt dornici să cunoască toate aceste lucruri, să știe cît de multe despre cele ce se petrec în țară și în întrega lume. Informările politice dau posibilitatea organizațiilor U.T.M. să facă cunoscut maselor largi de tineret principalele evenimente politice interne și internaționale, să le explice aceste evenimente, să-i mobilizeze pentru traducerea în viață a politicii partidului.

Organizațiile U.T.M. dobîndesc tot mai multă experiență în organizarea informărilor politice Un exemplu demn de remarcat în această privință este organizația de bază U.T.M. din comuna Telega, raionul Cîmpina. Aici s-au organizat în fiecare lună asemenea informări pe temele cele mai variate, ca de exemplu: „Solidaritatea noastră cu tineretul luptător din colonii", „Statele Unite și China" etc. Un interes deosebit a stîrnit informarea prezentată despre lucrările plenarei din 19 aprilie a C.C. al P.M.R.

Observînd interesul cu care urmăresc tinerii lucrările conferinței de la Geneva, comitetul U.T.M. de la sfatul popular regional Sinaia a organizat o adunare deschisă de U.T.M. consacrată acestei teme — ne scrie corespondenta Ismană Elena. Propagandista V. Teodoru, care a ținut informarea, a vorbit despre lupta eroică a popoarelor din Indochina pentru libertate și independența națională, despre amestecul S.U.A. în războiul din Indochina, despre eforturile delegației sovietice la conferința de la Geneva pentru încetarea acestui război.

Acolo unde informările politice se organizează regulat iar expunerile sînt bine pregătite, ele reușesc să stîrnească interesul auditorilor și constituie tot odată un puternic factor educativ și mobilizator.

Informările politice nu se țin însă cu regularitate în toate organizațiile de bază U.T.M. Astfel în secția mașini-unelte de la Complexul „Grivița Roșie" din Capitală, în ultimele trei luni nu s-a ținut nici o informare politică. In alte părți, deși se organizează informări, ele sînt pregătite în pripă și în mod superficial și din acest motiv nu-și ating scopul.

In curînd, anul școlar în învățămîntul politic al U.T.M. se va încheia. Aceasta nu trebuie să ducă însă la slăbirea muncii politice, la încetarea propagandei. Să căutăm forme noi, mijloace noi de propagandă și agitație! Să organizăm temeinic informarea politică a tineretului!

Ștefan Iureș

„Tejghele"

Nu c-aș rîvni, știu și eu,
stelele.
Dar am
ca tot omul
un ideal:
Să nu se mai facă
decît
din cristal
Absolut
toate
tejghelele.
„E lux, cristalul?"
Păstrez decența.
Fie și sticlă, proastă, de geam,
Eu
o dorință unică am:
Să se asigure doar
transparența.

Decolteul vitrinei e îmbietor.
Se lipește de suflet,
cocheta!
Prea bine.
Gustul alege,
ochiul reține.
Poftiți înăuntru.
Sînt cinci vînzători.
Poartă,
toți cinci,
dichisite halate.
Recomand vînzătorul din colț;
și insist:
Asta nu are nimic socialist
In afara
halatului,
poate.
Dacă îi cereți,
pe scurt,
să vă dea
Fie
ștofă sau spirt
fie
țincvais sau pește
Și răspunde același uzat:
„Ne lipsește",
Vinovați sînteți voi:
nu se cere așa,
Mai discret,
mai șoptit,
învățați să-i vorbiți,
De asemeni
mai convingător,
mai fierbinte:
Incheind, bunăoară, cu aceste
cuvinte:
„Ai să vezi...
o să fim
amîndoi
mulțumiți".
Ah, „Sesame deschidă-te" —
fleac erai tu
Cînd mișcai ditai stînci
înaintea lui Eli,
Pe lîngă
acest mai modern
passe-partout
Ce deschide
adîncul
tejghelii!
Invizibila marfă
răsare
de-ndat'
Ca o zînă din basmele
copilăriei.
Vînzători — scamatori
în halat
dat de stat
Mai avem încă soiul acesta,
se știe.
Indărătul tejghelii
masive
de lemn,
Pipăindu-și clientul la pungă,
din ochi,
Stau cuminți așteptînd...
un „pțiu-pțiu" de deochi,
O clipire cu stîngul,
un șuier,
un semn.
Dar la dracu!
Nu-l faceți!
Stop!
Marfa pe masă!
Cumpărătorule,
nu mai fi orb!
Ci așa cum trec razele Roentgen
prin corp
Să-ți străbată
privirea
prin fibra lemnoasă!
Iar pe cel vinovat
nelăsîndu-l să-ți scape,
N-aștepta
să îl bată,
cumva,
dumnezeu,
Cînd justiția noastră
e mult
mai aproape
Și
— în plus —
știe rostul bugetului tău.

Insemnări

Autograful

Poate fiecare dintre noi păstrează un autograf primit din partea unui prieten. El îți este drag și de aceea este ținut cu grijă.

Există însă în Iași, la Biblioteca Centrală Universitară un autograf cu totul deosebit de celelalte.

Despre el am aflat rugîndu-l pe tovarășul Grigore Botez — director la Biblioteca Centrală Universitară — să-mi arate cîteva din manuscrisele pe care le are biblioteca.

Aici a fost director în anii 1874—1875, Mihail Eminescu. De la Eminescu sînt păstrate pînă astăzi, scrise citeț și caligrafic, cu cerneală albastră, registre-inventar, rapoarte, circulări și altele, din anii 1884—1886 cînd a fost ajutor de bibliotecar.

Sînt păstrate manuscrise și de pe vremea cînd B. P. Hașdeu era director (între anii 1860—1862). Printre cele 4000 de volume donate bibliotecii de către Hașdeu se află și manuscrisul unei lucrări a unui filosof rus.

Pe fișa acestei lucrări stă scris „Manuscris nr. 122 — Grigore Savic Skovoroda", „Discuții asupra cunoașterii de sine" — Secolul XVIII. Manuscrisul pedagogului G.S. Skovoroda (1722—1794). Autorul a fost persecutat de regimul țarist pentru ideile democratice din opera lui. Despre acest manuscris ce se găsește aici a fost anunțată și Academia de Științe a U.R.S.S. Academicianul Mitin a venit personal ca să-l vadă.

De la scriitorul nostru Ion Creangă s-a păstrat în manuscris, „metoda specială a Aritmeticii" (5. 12. 1864)

Mai există colecția de la „Populus Suveran" în care a răsunat vocea revoluționară în preajma lui 1848 a lui Nicolae Bălcescu, Proclamația de la Islaz, în romînește și în franțuzește, „Curierul de Iași" la care a fost redactor Eminescu.

Cel mai vechi însă poate fi considerat manuscrisul din secolele VIII—IX, scris pe papirus în grecește, probabil de soția lui Constantin al II-lea, împăratul Bizanțului. Sînt aici la Biblioteca Centrală Universitară din bătrîna cetate moldovenească — Iașul — sute de manuscrise, comori prețioase pe care le-am moștenit de la scriitorii noștri clasici.

Am văzut și un autograf care în curînd va împlini... 10 ani. E autograful care a păzit toate aceste manuscrise. Iată simpla poveste a acestui autograf, scris în depozit, pe perete.

★

Mai era încă război. Iașul era mai mult ruine. Armata sovietică înainta vijelios. Armistițiul fusese încheiat și fasciștii fugeau tot pe acolo pe unde au venit, de le scăpărau călcîiele.

Le stăteau însă ca țepi la inimă clădirile cele mai frumoase — podoabele — Iașului. Și atunci au minat Palatul Administrativ, Teatrul Național și Biblioteca Universitară. Au venit sovieticii și cu detectoarele au descoperit toate minele. Nici una din clădiri n-a sărit în aer. Si aici, la Biblioteca Universitară, după ce a deminat clădirea, sus în depozit, pe un perete, locotenentul sovietic Stefanov a scris și el un autograf:

MU[illegible] [illegible]ET (nu-i minat) 22. 8. 44. Stefanov.

Acest autograf este păstrat cu grijă și astăzi, pe perete, acolo în depozit unde se găsesc cele aproape un milion de volume și reviste. El le-a salvat pe toate.

CONSTANTIN BUCUR
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Iași

Peisaj

— Ce plictiseală, ma chère. Cum puteți trăi în sălbăticia asta? — se mirau cucoanele în fața rudelor de acasă, boiernași de țară. Nici tu teatru, nici cinematograf...

— Ce vrei dragă? Acesta-i coloritul local, farmecul peisajului rustic.

Blestemat farmec! Din pricina lui mortalitatea infantilă ajunsese la 90 la sută, iar dintre toate țările, noi aveam cel mai mare procent de analfabeți.

Acum zece ani în ținutul dobrogean nu exista nici un cinematograf, teatru, bibliotecă sau vreo casă de citit. Erau oameni — tătari, turci, lipoveni, sîrbi, greci — care nu văzuseră în toată viața lor un tren, o mașină sau vreun radio. Școli erau doar cîteva. Acum sînt în regiunea Constanței 44 de cinematografe, 29 biblioteci, 31 de case de citit iar 477 echipe artistice prezintă programe variate și frumoase, în mai multe limbi, țăranilor muncitori de naționalități diferite.

Majoritatea satelor dobrogene sînt radioficate. In casele țăranilor romîni, lipoveni, tătari și turci, răsună cîntecul și voioșia. Copiii lor învață la școli în limba maternă. Sînt 436 de școli de patru și șapte ani și școli medii în toată regiunea Constanța.

Chiar dacă nu ați fi știut aceste lucruri ați fi simțit desigur aceeași satisfacție ca aceea pe care am avut-o de curînd într-o călătorie. Mă întorceam de la Constanța și doi „foști" discutau într-un compartiment de „a treia".

— Inchide dragă fereastra. Nu se mai vede nimic acum. Era frumos altă dată...

— Iți amintești? — relua celălalt nostalgic.

Satele de tătari cu familiile strînse în jurul focurilor noaptea sau în fața corturilor ziua. Era pitoresc dragă, peisaj pur oriental...

— Da, păcat. Putea să mai dureze.

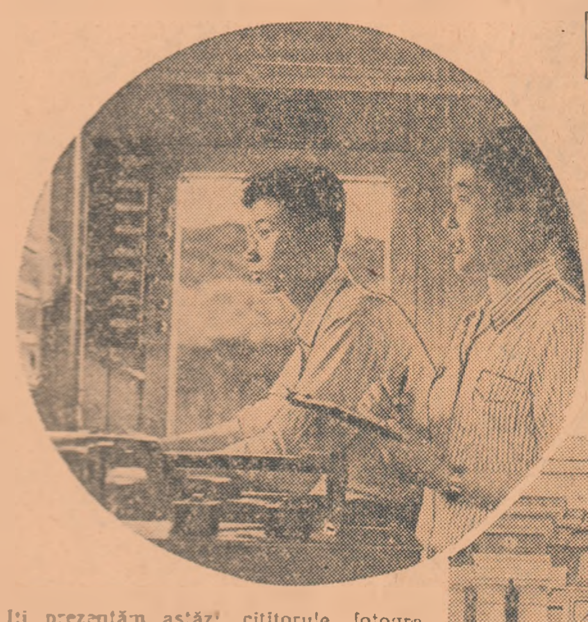
Am deschis fereastra larg, am tras în piept aroma proaspătă a pămîntului după ploaie. Am salutat un tractorist; și el mi-a răspuns vesel, fluturîndu-și șapca.

— Nu, e păcat că a durat și atît...

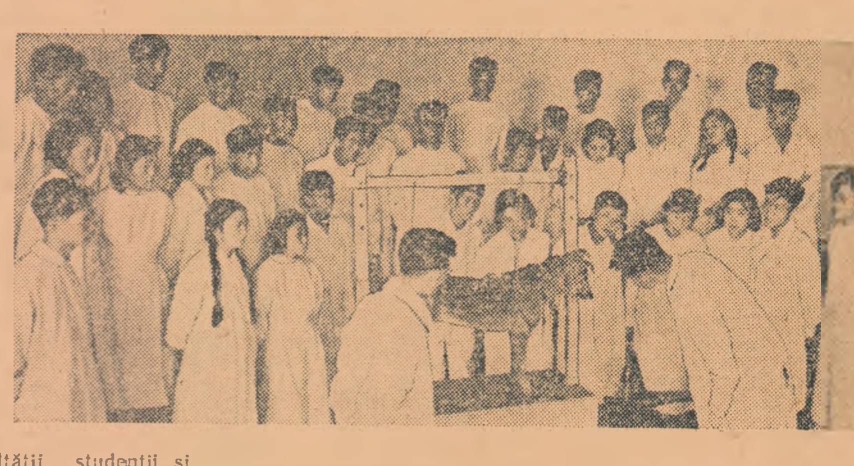
GH. PIETRARU

CU APARATUL FOTOGRAFIC PE GLOB

Din viața studenților Chinei noi

Iți prezentăm astăzi, cititorule, fotografii primite de redacția ziarului nostru din R. P. Chineză. Obiectivul aparatului fotografic a surprins cîteva aspecte din viața studenților marii Chine Populare. Sînt aspecte obișnuite de zi cu zi, dar cît de bine ne vorbesc ele despre tinerețea plină de elan creator, de bucurii a tinerei generații din China nouă!

Iată, în prima fotografie, un student și o studentă în timpul practicii la o carieră de cărbuni. Ei învață să mînuiască mașinile moderne, complicate. Fotografia a II-a reprezintă un grup de studenți ai unei facultăți de agronomie plecînd plini de voie bună spre cîmp unde vor face lucrările practice. In fotografia a III-a se vede un aspect din timpul unei ore de curs la facultatea de medicină din Pekin. Studenții ascultă expunerea asistentului însoțită de exemplificări cu privire la teoria pavlovistă a reflexelor condiționate. Cea de a IV-a fotografie ne redă un moment din odihna plăcută a studenților. In parcul din preajma facultății studenții și studentele s-au prins într-un joc vesel...

Privind aceste crîmpeie de viață ai în față imaginea drumului luminos pe care pășește marele popor chinez. Stăpîni ai destinului lor, ai viitorului lor, ai pămîntului patriei lor, tinerii constructori ai Chinei Populare au deschise larg toate căile însușirii științei și culturii.

Țara de piatră

Am călătorit în urmă cu cîtva timp pe Valea Arieșului și într-o zi frumoasă din primăvara ăstui an, am poposit la Albac, satul despre care Geo Bogza scria în ale sale reportaje din „Anii împotrivirii", că deține recordul la sifilis și tuberculoză, la neștiință de carte și mizerie.

Pe drum, mi-a ieșit în cale o femeie între două vîrste, pe care moș Vasile căruțașul mi-a arătat-o îmboldindu-mă cu cotul și șoptindu-mi la ureche: „asta-i moașa Morar. Ea a adus pe lume aproape toți copiii din sat".

Moașa, grăbea să ajungă la o casă unde o femeie tînără era în durerile facerii.

— „Așa e, dacă nu mă ascultă, continuă ea șirul unor vorbe întrerupte parcă. I-am spus de ieri să vină la casa de nașteri. Nu și nu, că mai are două zile. Și iacă acu..."

Mi-am amintit în clipele acestea de povestea adevărată, pe care o depănase pe drum tovarășul meu, moș Vasile căruțașul, om în putere încă, dar cu un picior de lemn.

— „Ei, dacă pe vremea mea ar fi fost doftori aici, la Albac, n-ajungeam să-mi schimb piciorul cu scîndura asta. Pe atunci, Lina Nențel era și moașă și doftor. Te descînta și te oblojea baba cu fel de fel de buruieni pînă te lăsa schilod sau te vîra de viu în mormînt".

Am vizitat într-una din zile, dispensarul și casa de nașteri din Albac și numai din simpla răsfoire a unui carnet de consultații și tratamente, mi-am dat seama cît de mult s-a schimbat viața moților. Intre scoarțele acelui carnet, acoperit cu scris fugar de medic, se văd fapte vii, nu cifre seci, de statistică. Oare cele 1442 de consultații și tratamente făcute în răstimp de trei luni doar, nu înseamnă un lucru nou, de profunde prefaceri sociale? Aici, unde sifilisul domnea în lege, unde copiii își scuipau ultima picătură de sînge din plămînii sdrențuiți, odată cu ieșirea primilor ghiocei, aici, cumplitele boli au fost înfrînte, zăgăzuite. La doctor vin cu încredere și dragoste oameni trecuți de tinerețe ca și copii, care abia acum pricep tainele vieții. Pașca Ama are 70 de ani, Morar Maria 71, Neș Sava 60 de ani. Pe ei, puterea nu i-a mai ajutat să coboare de la crengătură, pînă la Albac, cale de mulți kilometri. Atunci, au bătut drumul pînă la ei doctorii. Au înfruntat nămeții, au urcat peste ascuțișul stîncilor și i-au îngrijit cu dragoste zile și nopți la rînd.

Tot aici, la Albac, mi-a fost dat să văd lucruri, pe care în anii trecutului, doar în închipuire puteai să le vezi. Este vorba despre dragostea cu care vin oamenii la bibliotecă, despre setea lor de carte, de lumină. Cele 2300 volume pe care le are biblioteca au început să nu mai fie deajuns. 2300 volume într-un sat, unde înainte nu știau să citească decît popa, primarul și crîșmarul...

Bibliotecara, o fată tînără, țărancă din sat, pe nume Han Lucreția, ne spune cu mîndrie în glas:

— A crescut anul acesta numărul cititorilor... Numai în luna martie, au fost înregistrați 205 noi cititori, iar dintre cei vechi, au venit să împrumute cărți 234.

— Dar cei mai bătrîni, citesc?

— Și încă foarte mult, răspunde bibliotecara, întărindu-și spusele cu fișele de evidență. Iacă, Baciu Petre Ispas are 54 de ani. El îi unul dintre cei mai buni cititori. Chiar ieri a venit și-a împrumutat cartea „Așa s-a călit oțelul". Giora Gheorghe îi trecut de 45 ani. Și el citește mult. Acum, tocmai a început „Nepoții lui Horia". Și cîți nu mai sînt ca ei?

Moții citind cărți... Ciubărarii huliți de ieri, silabisind slovele dătătoare de lumină... Iată un lucru cu adevărat minunat!

★

Era o vreme, și pot să spun că nu-i chiar așa de mult de atunci — cam vreo 40 de ani, cînd oamenii din „țara de piatră" s-au minunat la vederea celei dintîi lămpi de luminat cu gaz. Ei, care foloseau în căsuțele lor șteanturi cu rășină ori cu seu, au văzut în lampa de gaz un semn al civilizației. Cu atît mai mult au avut a se minuna cei mai bătrîni, ba chiar și tinerii, cînd în 1950 la Albac s-au aprins alte stele decît cele pe care erau învățați să le vadă strălucind sus, pe cer. La Albac arde astăzi lumina electrică și în fiecare duminică la căminul cultural vin moți din cine știe ce cătun sau crengătură, să vadă un nou film.

★

Trifa Valeria e o femeie bătrînă. Pe alte meleaguri 50 de ani nu înseamnă atît de mult ca aici, în Apuseni. Viața grea de suferințe și lipsuri, și-a lăsat urmele adînci printre cei care s-au îndeletnicit cu tăiatul buștenilor în pădure, ori cu grijile celor 8 sau 10 copii.

Lelea Trifa stă cu casa tocmai la marginea pădurii. O căsuță mică de bîrne, cocoțată pe niște bolovani de te miri cum n-o iau vînturile năprasnice ale iernii. De acolo, de lîngă vizuina lupilor, bătrîna s-a încumetat zile și seri de-a rîndul să facă pe jos cale lungă, de mulți kilometri, pînă la școala din sat. Nu i-a fost deloc rușine să-și ia trăistuca de lînă înflorată și să pornească laolaltă cu copilașii de-o șchioapă, să deprindă rosturile buchiilor. Trifa Valeria din Gîrda nu mai are acum mintea întunecată de neștiința de carte. Ba după cîte ne spusea învățătorul, are multă tragere de inimă pentru învățătură.

In anii de dinaintea eliberării, copiii moților trebuiau să străbată kilometri întregi prin omăt sau prin noroaie, ca să învețe carte la școala din sat. De aceea, mulți dintre cei care stăteau în crengături ori prin cătunele risipite care încotro, rămîneau analfabeți.

Acum însă, în cătune ca Sohodol, Bărăști, Gîrda, Arieșeni și în zeci și zeci de alte cătune sînt școli elementare, cu învățători care educă și învață cu dragoste „puii" de moț.

★

Sohodolul e un cătun cățărat tocmai sus, pe creasta muntelui. Oamenii de aici sînt ciubărari vestiți pe toată valea Arieșului.

Am stat de vorbă într-o după amiază, cu unul dintre cei mai bătrîni ciubărari moți. Il spune Petrea Dumitru și are 68 de ani. M-a rugat însă baciu Petrea, ca atunci cînd vei pomeni despre el — dacă o să pomenești vreodată, așa, printre alte lucruri mai mici, mi-a spus el — apoi să adaug lîngă nume și porecla de Țahui. Asta, ca să știe oamenii despre cine-i vorba. Pentru că Petrea Dumitru mai sînt și alții.

Petrea Dumitru Țahui, face ciubere de cînd se știe el mai mărișor, — adică tocmai bine de 54 de ani. O viață de om, nu alta. A colindat de mic copil cu căruța — binecunoscuta căruță cu coviltir, — prin toată țara, din Dobrogea în Maramureș, din Moldova în Banat. Și de ales, tot cu nimic nu se alegea.

— De cînd îs în cooperativă, primesc și bani și bucate. Cît oi mai putea lucra, nu mă dau. După aceea, o să mă ajute cooperativa.

Prin casa de asigurări a cooperației meșteșugărești, bolnavii și bătrînii primesc ajutor atunci cînd își pierd capacitatea de muncă.

Casa bătrînului cooperator moț, îi casă de om acum. Are în bătătură moș Petrea Țahui doi boi, cîteva oi cu miei, găini și baba poate să facă acum și pîne de grîu și mămăligă aurie.

De pe Valea Arieșului, de la cooperativele de ciubărari, iau drumul marilor orașe, spre fabricile de produse alimentare mii și mii de butoaie, de ciubere și putini. Și cu fiecare asemenea încărcătură purtată de „Mocănița" crește și mai mult venitul cooperatorilor moți, crește nivelul lor de trai.

★

Roșia Montană îi vestită prin minele sale de aur nu de azi de ieri, ci de acum două mii de ani, încă de pe vremea cînd oștirile romane pășeau trufașe pe pămîntul Daciei. Sclavii scoteau minereul prețios din măruntaiele pămîntului, săpînd pe sub munte, așa cum sapă cîrtițele. In grotele întunecoase, ei aprindeau focuri pînă cînd stînca se încingea, dogorind de se-ncrețea și pielea pe oameni de atîta căldură. Apoi, se turna apă peste piatra încinsă, pentru a se fărîmița. Și tîrîndu-se pe burtă, cu zeci de kilograme de [illegible] în spate, sclavii scoteau la lumină pentru stăpînitorii romani aurul pe care consulii și dictatorii Romei îl foloseau pentru viața lor de huzur și desfrîu. Pentru fiecare gram de aur, sclavii își lăsau în galeriile subpămîntene ani de viață, sfîrșind de tineri.

Prea mult nu s-a deosebit viața minerilor din Roșia cînd slugăreau pe vremea burgheziei, de viața vechilor sclavi ai romanilor. O singură deosebire exista doar: acum aurul intra în mîna exploatatorilor autohtoni, în mîna lui Maniu, Bujoiu, Gigurtu. Oamenii flămînzi și goi, oamenii din „Țara de piatră", valorau pentru stăpînitori, greutatea lor în aur.

Pe lîngă cei care munceau pentru o nimica toată în mîna proprietatea Statului, mulți moți din Roșia Montană aveau „minele" lor, dacă se pot numi astfel găurile de șobolan în care trebuiau să se vîre. Se mai văd și astăzi pe creasta muntelui, sutele de firide, sutele de „mine" particulare. Curînd însă, cînd bieții oameni își dădeau seama că toată truda lor e în zadar, apăreau lipitorile, se iveau marile societăți miniere, care pentru o nimica toată intrau în posesia locurilor de unde scoteau apoi zeci și zeci de kilograme de aur.

Cînd știi ce a fost înainte și cînd vezi ce este astăzi, îți poți da și mai bine seama ce însemna să fi miner la Roșia Montană.

...Sirena vuiește prelung și ecoul ei se pierde în depărtări peste crestele pleșuve, secătuite, stoarse ca un burete. E semnalul de intrare în șut. Cu micile lămpi de carbid agățate de umăr, minerii grăbesc să ajungă la sala de apel.

— Noroc bun, Costea, strigă cu veselie în glas un miner bătrîn. Cum îi?

— Iacă, îi bine, răspunde tînărul șef de echipă. Merge treaba.

— Lucri cu inginerul cel tînăr?

— Da... Îi priceput și prietenos om... Să-l vezi numai cum pune mîna pe perforator, de parcă toată viața n-ar fi făcut altceva decît să sfredelească pămîntul.

— Hei, noroc frate Fodore, strigă un alt miner, bătîndu-l cu putere pe umăr pe un tînăr îmbrăcat în costum special de cauciuc. Nici nu spui că ți s-o mărit familia... Ce-i?

— Păi ce să fie... Băiat...

— Zicea moașa că nu-i seamănă defel, intră în vorbă un altul.

— Las-că-i mai bine așa... Nici să nu-i semene... Că poate o ia și el pe urma lui Fodor, cu „jinarsul".

Mai cu o glumă, mai cu o vorbă serioasă, nici nu bagi de seamă cît de degrabă trece vremea și intri în galerie.

Printre minerii din Roșia Montană foarte mulți sînt tineri. Unii au intrat în mină chiar de pe băncile Școlii profesionale, alții au lucrat și mai înainte și abia acum s-au calificat. Așa s-a întîmplat de pildă cu Roman Gheorghe.

N-are mai mult de 24 de ani minerul acesta voinic, cu privirea deschisă și cu fața mereu zîmbitoare. Cu toate acestea, are o vechime de peste 10 ani.

— Am lucrat pe cînd aveam 14 ani la mina fraților Faur. Eram tare slăbuț pe vremea aceea și cînd aduceam la sfîrșit de lună acasă cei cîțiva bănuți, nici nu știa mama cum să-i drămuiască mai bine. Eram desculț, flămînd și gol.

Astăzi, tovarășul Roman lucrează în echipa minerului fruntaș Oltean Gheorghe și cîștigul său mediu este de 1000 de lei pe lună.

Dealtfel, lucrînd după metodele noi și cîștigurile oamenilor sînt mari. Mineri fruntași ca Oltean Gheorghe, Laterna Petre, [illegible], Costea Gheorghe și alții, cîștigă lunar peste 1200 lei.

In afară de aceasta, salariul social, reprezintă noi venituri, care fac să crească nivelul de trai al minerilor.

In anii cînd la Roșia Montană stăpînea burghezia, întîlneai crîșme la tot pasul. Aproape la 5 case era cîte o crîșmă, unde negustorii hrăpăreți le luau și puținul de aur pe care-l mai aveau oamenii cu fețele supte, pămîntii. Marii proprietari de mine exploatau sîngeros munca oamenilor, transformîndu-i în robi. Sînt cît se poate de semnificative cuvintele scrise de Geo Bogza:

„...Oamenii au coborît aici [illegible] în mină, pe cînd afară era încă întuneric deplin. Au stat zile întregi în mină [illegible] [illegible] galeria strîmtă, plini de [illegible]. [illegible] lor sînt [illegible], bărbile groase pline de pietre, mîinile umflate, crăpate, pietrificate. Și deasupra le sînt asemenea pietrificate, aspre, tari [illegible]".

Este deajuns în zilele noastre să stai la intrarea în mină, să te uiți la figurile oamenilor, la aspectul lor. Nimic din ceea ce îi caracteriza înainte pe minerii din Roșia Montană.

Local [illegible] de crîșme [illegible] acum căminul cultural, cinematograful, biblioteca. Îți-e mai mare dragul să vezi oamenii îmbrăcați în haine curate, mulți dintre ei purtînd insigna de miner fruntaș, ducîndu-se laolaltă cu [illegible] la film sau la vreo conferință.

...

A apărut nu de mult, în Editura de Stat pentru Literatură și Artă, un volum de poezii al unui tînăr poet. Il spunea: „In Țara Moților se face ziuă".

Nici că se poate un titlu mai nimerit și mai luminos pentru realitatea zilelor noastre, pentru viața nouă de pe Valea Arieșului, unde a început să se vadă floarea care răsare în „Țara de piatră".

ION MARGINEANU

Comentarii

Relicve ale sălbăticiei

MOTTO

— De ce bați copilul?
— Ca să învețe!
— Dar de ce nu învața copilul?
— Pentru că nu-l bat!

Există o problemă care a dat mult de furcă pedagogilor tuturor timpurilor dar și mai mult... copiilor: bataia. Este ea „ruptă din rai" ori ba?

De cele mai multe ori pentru a înțelege o anumită stare de lucruri ne adresăm istoriei. S-o facem și-n acest caz.

De partea celora care i-au înălțat templu și o preamăresc se află pedagogii (ma rog, dacă se pot numi așa) din vremurile străbune ale sălbăticiei și barbariei, din vremurile sclavagismului, întreaga inchiziție pedagogică a evului mediu, adoratorii „sfîntului Niculae" din societatea capitalistă și... unii „mohicani" de pe la noi ce-și confirmă prin bătaie nulitatea pedagogică.

Iata un tablou. In urmă cu mii și mii de ani. Treapta de jos a sălbăticiei. Oamenii se găseau încă în pădurile tropicale și subtropicale. La marginea unei păduri un strămoș al omului, pe al cărui chip se distinge izbitor descendența din maimuță, privește unelte de piatră, neșlefuite, lucrate de copii. Cițiva nu au lucrat. Sînt luați la o parte. Incepe „educarea": pumni în cap, urechi însîngerate, genunchi umflați. [illegible] nuiele sînt consumate. Urlete, țipete, lacrimi. Profesorul rînjește și încîntat își freacă palmele... Ce vreți, ca pe vremea sălbăticiei!

Dar iată... un asemenea tablou, poate și mai violent, petrecut nu la marginea unei păduri, nu în vremea sălbăticiei, nu în urmă cu cîteva mii de ani, ci acu cîteva zile la Școala profesională siderurgică nr. [illegible] Călan, regiunea Hunedoara. De astă dată cel ce rînjește satisfăcut este profesorul de matematică Rusu Vasile — și director adjunct (!) — un om grăsuț, cu fața aprinsă, aproape răgușit de atîtea țipete.

Ca și în prima întîmplare din vremea sălbăticiei, pretextul bătăii îl constituie o temă.

Aproape toți elevii anului II D și-au scris temele la trigonometrie. Profesorul privește neîncrezător clasa, „caută" și începe să asculte. Elevul Petru Tomescu, care și-a scris temele, încearcă să se scuze că nu a înțeles prea bine, că-i vine încă greu să lucreze cu radiani. Ochii profesorului, deodată, scapără.

— Nu știi? De ce nu știi?... Elevul este apucat de păr, izbit cu capul de tablă. Un alt elev care se încurcă la lecție, Petru [illegible], este tras de păr pîn-ce profesorul rămîne cu păr în mînă. Au mîncat apoi bătaie, pe rînd, Ion Moga, Ilie Ardeleanu și alții. Dezlănțuirea neomenească a profesorului Vasile Rusu a înspăimîntat întreaga clasă. Bine înțeles că bătaia era împletită cu înjurături care de care mai strașnice, mai edificatoare despre simțul pedagogic și de om al profesorului.

Multe discuții în acest caz — ca și în general în problema bătăii ca mijloc nepedagogic — n-și au rostul. Această metodă precum și cel ce o mai folosesc trebuie [illegible] din învățămîntul nostru. Sînt relicve ale sălbăticiei.

C. ROMAN

Cărți noi din literatura clasică universală

EDITURA CARTEA RUSĂ

I. S. TURGHENIEV: Opere, volumul I. 348 pagini — 13,14 lei
V. MAIAKOVSKI: Poeme alese, 304 pagini — 10 lei
A. I. KUPRIN: Opere alese. 612 pagini — 13,73 lei

EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ

V. HUGO: Mizerabilii.
Volumul I. — 384 pagini — 6,55 lei
Volumul II. — 328 pagini — 5,60 lei
CH. DICKENS: Documentele postume ale clubului Pickwick.
Volumul I. — 472 pagini — 8,05 lei
Volumul II. — 476 pagini — 8,10 lei

EDITURA CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT

JACK LONDON: Nuvele sportive. 130 pagini — 4 lei

Să vă povestesc despre noi...

„...Locuiesc aici lîngă școală. Da, în casa asta. Numai cîțiva sîntem însă din Curtea de Argeș, ceilalți, pînă la patru sute, sînt veniți din toată țara. Și fete și băieți.

Incă de cînd eram pionier îmi petreceam timpul printre elevii de la școala aceasta. Imi plăcea... și aveam de gînd ca după terminarea celor 7 clase elementare să mă înscriu aici. Mama spunea să mă duc la teoretic, dar eu... „Mamă" — ziceam — „eu mă înscriu la școala horticolă. Aici îi de mine". Dar mama nu și nu. Pînă la urmă tot m-am înscris. Iar în prima zi de școală, întorcîndu-mă acasă după cursuri, m-am dus la mama și i-am spus străduindu-mă să par cît mai serios cu putință: Fiul dvs., elev la Școala tehnică horticolă din Curtea de Argeș s-a întors de la cursuri și „ar dori să mănînce ceva. Mama, ca orice mamă, ce era să zică... A zîmbit, m-a sărutat și mi-a dat să mănînc.

Da, sînt elev la această școală și membru al cercului miciurinist care-și desfășoară activitatea practică la ferma din apropierea școlii. Acolo facem și cele mai multe ore de practică. Sînt foarte interesante. Cercul e condus de tovarășul profesor Badea Miu. Dînsul e profesor de floricultură. Cîte n-a avut pe cap tovarășul profesor cu cercul. La început nu prea vroiau elevii să se înscrie.

Dar, mai tîrziu, cînd s-au arătat primele roade au cerut o mulțime să lucreze și ei. Ce zici, facem o vizită la fermă? Dacă vrei îți fac și cunoștință cu cîțiva elevi. Deși-s abia în anul I îi cunosc aproape pe toți. Ce-i drept, mai mult din vedere. Pe unii îi cunosc bine și-mi plac mult. — E greu de răspuns de cine îmi place. Sînt mulți... Ilie Floarea, Florescu Iozefin, Ion Dimian. (Sînt din anul IV). Ion Șutic, tot din anul IV. El este secretarul organizației de bază U.T.M.... Dar uite-l! Tovarășul acela care coboară scările, îl vezi? Acela înalt, cu șapcă. Dacă vrei îl strig...? Nu? Atunci poate vrei să-ți mai spun cîte ceva despre el... In primul rînd nu-i de la noi de pe Argeș. E din părțile Dorohoiului. După ce a terminat școala de 7 ani, s-a înscris la școala horticolă. E cel mai bun elev al școlii. Dar mai sînt și alții. Marieta Iarca din Ploești, Gh. Alexoiu, Ioan Neamțu, Dumitra Ștefan Maria Argeșanu, (ca a venit la școală dintr-o comună din apropiere în toamna trecută; e în anul I și are numai „bine" și „foarte bine"), Sundus Murvet și Nicolae Gh. Nicolae (cei doi prieteni nedespărțiți)... Strașnici băieți. Să-i vezi numai cum lucrează. Mai ales la fermă, la cercul miciurinist. Eu am fost acolo chiar în vara trecută, în timpul cînd înfloreau merii. Eram pionier pe-atunci. Cu ocazia aceea l-am cunoscut și pe Ion Popescu (acesta este un băiat oacheș și voinic)... In mîinile lui și florile zîmbesc. Lucra cu pensula la o floare „Aha, hibridarea sexuată" — m-am dumirit eu, după ce am mai privit ce face. Știam din cartea de botanică, dar atunci vedeam pentru prima dată practic. Mi s-a părut mai interesant și mai frumos. Intr-adevăr, așa-i. Inveți și mai repede și nici nu uiți.

Eu zic că tot e mai bine să facem o vizită și la școală. Patru sute elevi, internat, cantină... E adevărat, nu prea strălucește școala de curățenie, dar totuși...

După aceea mergem la fermă. Trei kilometri dus, trei kilometri întors. Tovarășul profesor Badea o să-ți arate serele. Nu-s prea grozave (mă refer la înfățișare). Am auzit că la București sînt niște sere de-o frumusețe. Dar nu cred să aibă roade așa bogate ca serele noastre de aici, de la Curtea de Argeș. Și-apoi astea sînt făcute de noi, adică de tovarășul profesor Badea și de membrii cercului miciurinist...

Am avea noi rezultate mai bune, dar nu prea primim întotdeauna ajutor. Ne lipsesc tăblițele pentru inscripții. Să-ți spună și tovarășul Zăvoianu. Teodor Zăvoianu. Ce om și dînsul: în primul rînd e un om prietenos, glumeț, în al doilea rînd e tehnicianul fermei. Știi, tovarășul Zăvoianu răspunde și de îngrijirea vacilor...

Și cum spuneam cu ajutorul... Nu prea primim. Odată s-a făcut cerere la minister să aprobe niște scînduri pentru jghiaburi. N-aveam cu ce uda grădina. Cînd crezi că le-au trimis? Abia iarna. Dar grădina nu putea sta neudată. Tovarășul Zăvoianu a luat acoperișul de la cocinile porcilor și a făcut jghiaburi de care s-a folosit toată vara, iar iarna le-a transformat din nou în acoperișuri. Ei, dar tot îi bine că le-au trimis... Zic de scînduri. Cu puțină birocrație, dar tot le-au trimis cei de la minister.

...Și comitetul raional U.T.M. ar putea să ne ajute. Da, ar putea. Insă, vezi... Intr-o zi m-am dus la comitetul raional U.T.M. că aveam ceva de vorbit. N-am găsit pe nimeni în tot sediul. Pustiu. „Măi, dar vigilenți mai sînt tovarășii noștri" — mi-am zis. Pînă la urmă a venit un tovarăș, Nițulescu, cu o insignă de pionier pe piept. Era îmbrăcat fercheș și părea foarte grăbit. Vorbea cu mine, dar privirea îi tot fugea spre strada plină de tineri care se plimbau și de unde îl striga un prieten. A venit și secretarul. Și el era însă ocupat. Avea niște piei în mîini și le tot întindea pe birou întrebîndu-se într-una: „Ajung sau n-ajung pentru două albume?". „Ajung, tovarășe secretar, ajung!" — mi-am dat eu cu părerea și în clipa următoare secretarul a dispărut. Am plecat și eu, ce era să fac...

Ei, dar văd că m-am luat cu vorba și de roadele cercului nu ți-am spus nimic. Știi, am făcut experiențe mai mult cu legume. Se obțin rezultate mai repezi. In special cu roșiile. De pildă am altoit roșii pe lauri. Știi ce sînt laurii? Aștia rezistă la frig și secetă. Pe urmă am altoit roșii pe zîrna neagră. Roșiile astea — zic de cele obținute prin altoire — au un gust mai plăcut și sînt mai timpurii. Dar parcă numai atît? Am altoit pe vinete, pe ardei, pe cartofi. Și invers. Cele pe cartofi sînt mari și au o culoare foarte frumoasă. Niște roșii obținute seamănă cu portocalele. Și coaja o au groasă. Dacă mergi la fermă nu se poate să nu-ți povestească tovarășul Zăvoianu... S-a dus cu două roșii dintr-alea acasă și soția credea că-s portocale. Pînă la urmă le-au făcut salată (după ce bineînțeles le-au ținut mai întîi vreo cîte a zile la fereastră de frumusețe). A ieșit foarte gustoasă salata.

Am făcut altoiri și la pomi. Mai ales între meri și peri. Prunii înfloriseră prea repede. N-am mai avut timp. Anul acesta vom lucra și cu sîmburoasele. Abia aștept să începem...

Să nu crezi că teoretic nu facem nimic. La două săptămîni se ține o conferință științifică. Asta în afara orelor de curs. O ținem noi elevii, membrii cercului. Ne pregătim aproape 20 zile pentru ea. Tovarășul profesor Badea ne dă cărți, reviste și ne și ajută. E foarte interesant. Avem și aparat de proiecție. Practica, experiențele din cercul miciurinist ne ajută la învățătură. De fapt cercul e vestit. Toți se interesează de rezultate. In septembrie a dat o brumă care a stricat toate culturile de prin împrejurimi. Pe parcela miciurinistă unde erau soiuri noi nu s-a stricat nimic. Pe urmă și iarna asta. A fost ger năprasnic. In seră au înghețat multe plante care nu rezistă la frig. Ghivecile cu roșii altoite pe lauri au rămas. Ce dovedește asta? Că tot știința e mai tare. D-aia îi ziceam mamei: „Mamă, eu la horticola de la noi mă duc". Mama vroia la teoretic. Mă vroia funcționar sau mai știu eu ce. Bine, m-am făcut funcționar, dar la horticolă. Cum ar veni: un funcționar tehnic, cu sapă, cu hîrleț și cu știință... Așa mai zic și eu".

Așa mi-a povestit, deunăzi, un elev de la școala aceasta.

AUREL GEORGESCU

Sărbătorirea aniversării reunirii Ucrainei cu Rusia

In întreaga țară au loc numeroase manifestări culturale consacrate aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia.

La adunări publice, în întreprinderi, instituții și școli se țin conferințe și au loc programe artistice închinate acestei date memorabile. In numeroase orașe s-au deschis expoziții care ilustrează marea prietenie dintre popoarele Rusiei și Ucrainei.

In Capitală, la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice A.R.L.U.S., marți seara a avut loc o seară de poezie și proză ucraineană.

La cluburile și bibliotecile din numeroase întreprinderi și școli din Capitală, cercurile A.R.L.U.S. au organizat conferințe și șezători literare.

In sala de festivități a clubului C.F.R. „Grivița Roșie" a avut loc o adunare a muncitorilor ceferiști în cadrul căreia tov. Anino Constantin, director tehnic al Complexului C.F.R. „Grivița Roșie", a vorbit despre „300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia".

La întreprinderea Industria Bumbacului B. în sala bibliotecii, a avut loc o șezătoare literară la care a participat un mare număr de muncitoare. In cadrul șezătorii s-a făcut recenzia romanului „Furca de bronz" de scriitoarea sovietică Elena Katerli.

Conferințe și șezători literare au mai avut loc de asemenea la uzinele „Semănătoarea", Depoul C.F.R. „Chivu Stoica" și altele.

In țară, în cadrul săptămînii închinate aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia au avut loc de asemenea numeroase manifestări culturale.

(Agerpres)

Despre unele lipsuri ale programei și manualelor de educație politică pentru școlile profesionale

Școlile profesionale din sistemul rezervelor de muncă au sarcina de a crește cadre de muncitori calificați necesari dezvoltării industriei noastre socialiste, tineri educați în spirit comunist, constructori conștienți ai socialismului. Școala trebuie să-l înarmeze pe viitorul muncitor cu un bagaj de cunoștințe necesare înțelegerii dezvoltării naturii și societății. In școlile rezervelor de muncă acest lucru se face în mod special în cadrul orelor de educație politică. Programa acestor ore cuprinde noțiunea de geografie, de istoria patriei și de Constituție, precum și probleme în legătura cu construirea socialismului în R.P.R. Importanța orelor de educație politică este cu atît mai mare cu cît ele înlocuiesc și sistemul de învățămînt politic al U.T.M. în școlile profesionale.

Cu toate că programa orelor de educație politică elaborată de Direcția Generală a Rezervelor de Muncă pentru anul școlar 1953-1954 este superioară programei din anul școlar anterior, ea are încă serioase lipsuri.

Programa nu ține seama de faptul că în școlile profesionale vin elevi cu pregătire de bază diferită, unii fiind absolvenți a patru iar alții a șapte clase elementare. Astfel, ceea ce este nou și interesant — iar uneori chiar prea greu — pentru elevii cu patru clase elementare, este deobicei cunoscut, iar ca volum, sub nivelul cunoștințelor anterioare și deci lipsit de interes pentru elevii cu șapte clase. De aici reese că programa nu respectă unul din cele mai importante principii ale didacticii — principiul continuității predării materiilor — pe baza căruia se cere ca elevilor să li se dea, de la un an de studiu la altul cunoștințe noi și superioare celor anterioare acumulate, ca interesul pentru studiu să fie mereu treaz, iar volumul cunoștințelor să fie îmbogățit treptat și sistematic. In treacăt fie spus de această lipsă suferă de altfel și programele altor materii cum ar fi limba romînă, limba rusă și matematica.

Programa anului I prevede spre exemplu predarea geografiei fizice a R.P.R. în zece ore de curs, ceea ce este cu totul insuficient pentru elevii cu patru clase elementare și mult sub nivel ca volum de cunoștințe pentru elevii cu șapte clase cărora această materie le-a fost predată mult mai amănunțit în clasa a VII-a elementară.

Predarea Constituției R.P.R. — prevăzută în programa anului II se face de asemenea într-un volum mult mai mic decît în clasa a VII-a a școlii elementare.

Lipsa aplicării principiului continuității, se observă și la programa anului III care repetă unele teme din anul II cum ar fi: „U.R.S.S. bastionul păcii și socialismului", „Eroica noastră clasă muncitoare", „P.M.R. forța conducătoare în R.P.R." și „Avîntul continuu al economiei naționale a U.R.S.S." etc.

Călcarea principiului continuității predării materiilor se datorește faptului că D.G.R.M. s-a orientat în alcătuirea programelor școlare după nivelul celor mai slabi elevi situîndu-se astfel în coada evenimentelor.

Dealtfel trebuie spus că D.G.R.M. a fost pusă în fața unei asemenea situații datorită felului defectuos în care ea a făcut recrutările de elevi pentru școlile profesionale. In loc să selecționeze elemente dintre cei mai buni absolvenți ai școlilor elementare D.G.R.M. a deschis larg porțile școlilor profesionale pentru orice absolvent a șapte clase primare. D.G.R.M. n-a instituit examenul de admitere decît pentru absolvenții a patru clase primare (și acela destul de sumar).

In acest fel au putut intra în școlile profesionale elevi cu un nivel foarte scăzut printre care unii respinși la examenele de admitere de la alte școli. Este clar că în asemenea condiții școlile profesionale întîmpină mari greutăți în formarea unor muncitori calificați cu un nivel tehnic cultural și politic ridicat capabili să mînuiască tehnica din cea mai înaintată din uzinele patriei noastre.

După cum se știe nu toate școlile profesionale au o durată de studii de trei ani, cu toate acestea D.G.R.M. a întocmit pentru orele de educație politică a programă unică atît pentru școlile cu durată de trei ani cît și pentru cele de doi ani. In felul acesta elevii școlilor cu o durată de numai doi ani nu pot parcurge această programă și astfel pleacă în producție fără să cunoască o serie de probleme importante prevăzute numai în programa anului III cum sînt: „Creșterea productivității muncii, condiție principală a construirii socialismului", „Gospodărirea socialistă a întreprinderilor", „Justa aplicare a principiului de salarizare", „Codul Muncii" etc.

D.G.R.M. ar fi putut evita această situație alcătuind o programă la un nivel corespunzător elevilor cu șapte clase deoarece aceștia formează marea majoritate a masei elevilor din școlile rezervelor de muncă, iar pentru ceilalți să găsească o modalitate de suplinire a unor lipsuri în cunoștințele lor. De asemenea D.G.R.M. ar fi trebuit să întocmească o programă separată mai restrînsă pentru toate școlile cu o durată mai mică.

★

Pentru însușirea temeinică a cunoștințelor ideologice și politice de către elevi, pentru formarea unei gîndiri logice și a unei activități independente a lor, pentru a veni astfel în ajutorul elevilor și profesorilor, de o importanță deosebită este asigurarea condițiilor de studiu individual. Pentru aceasta, elevilor trebuie să li se pună la îndemînă manuale întocmite după toate cerințele științei marxist-leniniste și ale didacticii. Pînă în anul școlar 1952-1953 nu au existat manuale speciale pentru învățămîntul politic din școlile rezervelor de muncă. In acest an D.G.R.M. din Ministerul învățămîntului a editat o serie de culegeri și broșuri care să servească drept manuale elevilor și profesorilor de educație politică.

Apariția acestor manuale a răspuns în parte necesităților școlilor profesionale și a constituit o însemnată realizare. Datorită însă felului defectuos în care au fost editate, manualele au o serie de lipsuri care scad mult din valoarea lor. Astfel, deși există în țara noastră o experiență destul de îndelungată în munca de întocmire și editare a manualelor de geografie și istorie, deși sînt cunoscute cerințele pedagogice de care trebuie să se țină seama la întocmirea unor manuale școlare, autorii manualelor mai sus amintite destinate elevilor din școlile profesionale au ne socotit în mare măsură aceste cerințe.

O cerință elementară a unui bun manual este să corespundă programei analitice după care a fost alcătuit, să cuprindă același volum de cunoștințe și să urmeze aceiași sistematizare a materialului.

Din acest punct de vedere unele manuale au serioase lipsuri. Multe lecții nu sînt sistematizate conform celor prevăzute în programă, nu cuprind același volum de cunoștințe, și nu conțin lecții pentru toate temele prevăzute în programă sau cel puțin pentru cele mai importante dintre ele. In acest fel ajutorul dat elevilor și profesorilor este un ajutor limitat.

O altă cerință a unui bun manual este ca expunerea materiei să fie făcută într-un stil unitar, să aibă un caracter sistematic și să cuprindă generalizări în formă de teze, reguli, legi, definiții, formulate concis și clar. Din acest punct de vedere manualele au de asemenea serioase lipsuri.

Din manuale lipsesc aproape în întregime asemenea generalizări care ar fi fost de un real folos elevilor în înțelegerea și însușirea materialului. Astfel, din culegerea de probleme din istoria R.P.R. lipsește definirea unor noțiuni importante ca: răscoala, revoluția, război just și nejust, noțiuni pe care elevii le însușesc de obicei greu și pe care le confundă adeseori; din manualul de anul II lipsesc formulări clare privitoare la prima și a doua etapă a revoluției democrat-populare (prevăzută în programă), în lecția despre „R.P.R. Stat al oamenilor muncii de la orașe și sate", nu se dă o definiție a statului, nici a dictaturii proletariatului și a statului de democrație populară ca formă a dictaturii proletariatului, fiind din acest punct de vedere sub nivelul manualelor de Constituție pentru clasa a VII-a elementară; în lecția intitulată „P.M.R. forța conducătoare în R.P.R." nu sînt formulate distinct caracteristicile partidului de tip nou; în manualul de anul III deși dezbaterii temei „Creșterea productivității muncii condiție principală a construirii socialismului" îi sînt rezervate cinci pagini nu se definește nicăieri ce este productivitatea muncii, vorbindu-se despre ea ca și cînd elevii ar fi buni cunoscători ai unor asemenea probleme; mai există încă multe alte asemenea lipsuri.

O altă cerință a unui bun manual este ca el să fie scris într-o limbă accesibilă elevilor, într-o formă vie și atrăgătoare, să fie ilustrat și completat cu scheme, grafice, hărți etc.

In ciuda acestei cerințe elementare, se remarcă stilul greoi, ideile exprimate în fraze lungi și încîlcite, care nu pot fi înțelese de elevi. Iată un asemenea exemplu:

„Pășind pe această cale a ridicării generale a calificării muncitorilor, nu numai că se asigură ridicarea nivelului cultural al clasei muncitoare, nu numai că se asigură funcționarea noilor mașini, dar totodată și aceasta, descătușează forțele creatoare ale clasei muncitoare și asigură folosirea deplină a unui imens tezaur de inventivitate, dibăcie și hărnicie care înainte nu se putea manifesta pentru că zăcea închis în întunericul neștiinței și înapoierii culturale".

Despre ilustrații, desene, tablouri, grafice, hărți nici nu se poate vorbi, deoarece ele lipsesc cu desăvîrșire.

Lipsa ilustrațiilor de orice fel constituie o scădere mare a manualelor deoarece se ignorează astfel un important principiu de învățămînt, principiul intuiției, bazat pe particularitățile de vîrstă ale elevilor a căror gîndire nu s-a desprins încă de prima treaptă a cunoașterii și care este caracterizată încă prin caracterul ei concret. Cu toate că se știe că însușirea temeinică a cunoștințelor de geografie este inimaginabilă fără hartă, D.G.R.M. a admis totuși apariția unui manual de geografie care nu cuprinde nici o hartă, deși reproducerea lor după manualul de clasa VII elementară ar fi fost posibilă.

Nu mai puțin grav este faptul că manualul de istorie nu cuprinde hărți istorice, gravuri și stampe reprezentînd trecutul de luptă al poporului, grafice care să ilustreze gradul de exploatare al clasei muncitoare în capitalism și creșterea mișcării muncitorești, figuri ale eroilor clasei muncitoare etc. Astfel, nici din punct de vedere al prezentării lor, manualele nu corespund tuturor regulilor didactice.

★

Una dintre cerințele cele mai esențiale pe baza căreia trebuie să se alcătuiască o programă analitică și un manual școlar este autenticitatea lor științifică, nivelul lor înalt ideologic și politic. Cu toate că manualele pentru școlile rezervelor de muncă se adresează unei categorii de tineret cu cunoștințe elementare și trebuie să cuprindă lecțiile de popularizare a unor teze de marxism-leninism sau lecții de istorie accesibile, totuși ele trebuie să păstreze o înaltă ținută științifică și să nu denatureze sau să vulgarizeze învățătura marxist-leninistă. In această privință programa analitică și manualele pentru orele de educație politică au o serie de lipsuri în ceea ce privește sistematizarea științifică, iar numeroase lecții printre care cele mai multe din broșura „Culegere de probleme în legătură cu construcția socialismului în R.P.R. cuprind multe denaturări ale științei și vulgarizări ale marxismului.

In tematica dată profesorilor pentru dezvoltarea temei „P. M. R. forța conducătoare în R.P.R." precum și în lecția din manual cu același titlu nu se ține seama de principiile învățăturii marxist-leniniste despre trăsăturile caracteristice ale partidului de tip nou. Sînt omise caracteristicile privitoare la partid ca formă superioară de organizare a proletariatului, instrument al dictaturii proletariatului și unitatea de voință incompatibilă cu existența fracțiunilor.

In tematica temei: „U.T.M. ajutor și rezervă de cadre a P.M.R." precum și în lecția din manual sînt omise o serie de probleme importante ca: structura organizatorică a U.T.M., drepturile și îndatoririle utemistului etc., cunoștințe cu atît mai necesare cu cît, după cum am mai arătat, în școlile profesionale nu există învățămînt politic U.T.M. In schimb tematica repeta unele idei sub formulări diferite „Lenin și Stalin despre tineret" și „Lenin și Stalin despre sarcinile tineretului" sau „U.T.C. ajutor și rezervă a P.C.R. în lupta împotriva regimului burghezo-moșieresc" și „U.T.C. în ilegalitate".

Lecția „Inceputurile mișcării muncitorești. Dezvoltarea capitalismului în Romînia la sfîrșitul secolului XIX și începutul secolului XX" este neștiințific tratată. Știut este că tocmai dezvoltarea capitalismului în secolul XIX la noi în țară a dus la nașterea și dezvoltarea mișcării muncitorești. Autorii manualului însă nu prezintă lucrurile pe baza adevărului istoric. Pentru a scoate probabil în evidență rolul și importanța mișcării muncitorești autorii manualului au renunțat la tratarea principială și în fond a problemei, la sistematizarea științifică a acestuia (adoptată de ei în programă) și au expus materialul în ordinea următoare: Mișcarea muncitorească din Romînia la sfîrșitul secolului XIX și începutul secolului XX; Cultura în Romînia la sfîrșitul secolului XIX și începutul secolului XX; și de-abia la sfîrșit dezvoltarea capitalismului în Romînia la sfîrșitul secolului XIX și începutul secolului XX.

In procesul de învățămînt elevii trebuie să capete deprinderea de a înțelege fenomenele naturii și societății de pe pozițiile materialismului dialectic și istoric, ori o asemenea tratare a materialului de studiu care încalcă principiile materialismului istoric nu poate decît să ducă la confuzii în capul elevilor și nicidecum să asigure înțelegerea justă a fenomenelor vieții sociale și să le dezvolte concepția științifică despre lume.

In lecția intitulată „Anul revoluționar 1848 în Moldova, Țara Romînească și Transilvania", autorii își propun să facă o scurtă analiză a cauzelor mișcării revoluționare din Europa din anul 1848. In loc să prezinte elevilor pe scurt și clar cauzele fundamentale a frămîntărilor care a cuprins întreaga Europă

Cititorii răspund utemiştilor din comuna Peret

„Cum să facem viaţa de U. T. M. mai interesantă, mai plină de conţinut?"

Indreptarea unui tînăr, cauza întregului colectiv

Cînd am citit prima dată în ziar articolul despre adunarea utemiştilor din Peret nu i-am dat prea multă atenţie. Am citit însă şi alte articole care m-au făcut să urmăresc mai atent această discuţie organizată de ziar. Am privit cu alţi ochi şi munca organizaţiei noastre de bază. Am văzut atunci că sînt la noi şi realizări care vor putea într-un fel sau altul să răspundă la unele probleme puse de utemiştii din Peret şi că în general mai sînt şi unele lipsuri pe care noi singuri nu am reuşit încă să le rezolvăm.

Toate aceste lucruri m-au făcut să scriu ziarului.

Eu am venit din armată nu cu mult timp înaintea adunării generale de alegeri. Am trecut întîi pe la raion să-mi fac mutaţia. Acolo organizaţia noastră de bază a fost lăudată. Bineînţeles că lucrul acesta m-a bucurat. In sat am găsit de asemenea multe lucruri schimbate în bine. Toţi ţăranii muncitori au intrat în colectivă. Anul trecut a fost recoltă bună, casele oamenilor erau îmbelşugate. Organizaţia U.T.M. se mărise. Din partea conducerii gospodăriei tineretul era ajutat. Erau toate condiţiile ca la noi munca de U.T.M. să meargă deci bine. Şi la prima vedere lucrurile chiar aşa şi erau: Adunările generale se ţineau cu regularitate, utemiştii îşi plăteau la timp cotizaţia, la echipa culturală tinerii activau de asemenea într-un număr destul de mare şi nici în munca de producţie a gospodăriei nu erau mai prejos. Dar era totuşi ceva care nu mergea cum trebuie.

...Mai era puţin timp pînă să se deschidă adunarea generala de alegeri. M-am apropiat de un grup de tineri printre care era şi Kiciches Zoltan şi Vecan Calvam din brigada a II-a de cîmp. Discutau cu aprindere despre înfiinţarea unei echipe de tineret în brigada lor. In adunarea generală însă nu s-a vorbit nimic de acest lucru. Am fost ales în comitet şi apoi secretar. Cercetînd împreună cu comitetul actele organizaţiei şi mai ales planurile de muncă, discutînd mai mult cu tinerii, ne-am dat seama ce nu mergea cum trebuie.

Nici unul din planurile de muncă nu erau făcute în aşa fel încît să răspundă la necesităţile de producţie concrete ale gospodăriei în perioada pe care planul de muncă era întocmit. Era necesar — aşa cum a fost în iarnă — ca să se dea o atenţie deosebită căratului la cîmp a îngrăşămintelor, reparatului uneltelor etc. In planurile de muncă ale organizaţiei noastre însă nu se vorbea aproape nimic despre lucrurile acestea.

Nu a existat într-un cuvînt o unitate de acţiune, o împletire strînsă a acţiunilor organizaţiei U.T.M. cu necesităţile planului de producţie al gospodăriei. Această lipsă comitetul nostru a lichidat-o chiar în primele zile după alegeri. La întocmirea planului a fost consultată şi tovarăşa Maria Zidaru, preşedinta gospodăriei noastre colective şi tovarăşul secretar de partid.

Faptul că în centrul preocupărilor organizaţiei noastre de bază au fost puse problemele producţiei gospodăriei, a făcut ca şi aportul tinerilor în această direcţie să fie mai mare. Echipa de fete de la grădină, din care fac parte şi tovarăşele Oroş Estira, Ciucă Emilia, Szat Ilona, Szatmari Iuliana şi altele au muncit în aşa fel încît încă de la începutul lunii aprilie au reuşit să dea pentru colectivişti şi să trimită şi pe piaţă, însemnate cantităţi de ridichi de lună şi alte zarzavaturi timpurii. La fel pot fi daţi exemplu şi utemiştii Piliuschi Ioana, Horotan Vasile, Chiciches Ludovic de la atelierul gospodăriei, care au lucrat cu multă conştiinciozitate la construirea unei maşini de semănat porumbul în cuiburi dispuse în pătrat.

Dar munca de organizaţie nu se rezumă numai la aceasta. Cred că o muncă bună de organizaţie, o muncă de adîncime, nu se poate duce decît muncind şi cu fiecare om în parte.

Iată un exemplu.

Naghi Ema, o fată de 19 ani, a fost anul trecut fruntaşă pe gospodărie. Pentru acest lucru a fost aleasă delegata noastră la Festival. Astă iarnă s-a îmbolnăvit paznicul de la gospodărie. Din proprie iniţiativă ea l-a înlocuit. Pentru aceasta a fost lăudată. Dar iată că a venit primăvara. Fetele cu care ea a lucrat anul trecut au ieşit la muncă. Unele la seră, altele la grădină. Ema însă nu s-a dus. Am discutat mai mulţi tovarăşi cu ea. Era doar o fată care-şi cunoştea meseria, muncitoare.

Cu toţii am primit acelaşi răspuns: „Şi aici e nevoie de un om". Dar iată că nici în această muncă Ema nu-şi făcea datoria. Trebuia să se ocupe de curăţenie în sediul gospodăriei. Şi nu au fost rare cazurile cînd am găsit gunoiul strîns după uşă, s-au lăsat pur şi simplu în mijlocul camerei. Intreaga atitudine a lui Ema, demonstra un lucru: fata nu era atrasă cu nimic către munca pe care o făcea. Se obişnuise însă să lenevească. Utemiştii i-au făcut o caricatură la gazeta de perete. Acest lucru a zguduit-o. S-a frămîntat, a plîns, a cerut să scoatem caricatura, dar la munca cîmpului tot nu s-a dus.

Atunci am observat în organizaţia noastră un lucru care m-a bucurat. Nu exista utemist care să treacă pe la sediul gospodăriei (şi pe acolo treceau zilnic destui), care să nu încerce să o lămurească pe Ema. Se vedea că le părea rău la toţi de felul cum se purta fata aceasta şi încercau pe toate căile să o facă să muncească la fel ca şi anul trecut.

Tinerii nu aprobau comportarea ei. Unii încercau s-o sfătuiască, alţii o ironizau. Se crease o opinie a întregii organizaţii faţă de această atitudine a lui Ema.

Şi într-o dimineaţă fetele cu care muncise Ema anul trecut s-au trezit cu ea la grădină. Au fost bucuroase cu toate că tovarăşa lor pornise din nou pe calea cea bună. Acum Ema este din nou una dintre utemistele fruntaşe pe gospodărie.

Am povestit acest fapt pentru a sublinia un lucru: că nici odată cauza îndreptării unui om nu trebuie să fie numai cauza secretarului sau a comitetului U.T.M. Ea trebuie să fie cauza întregului colectiv de muncă, a întregii organizaţii, care are posibilităţi infinit mai mari decît un om sau cinci să ajute la îndreptarea unui tovarăş.

La început am spus că mai sînt la noi şi unele probleme cărora nu am reuşit să le dăm un răspuns practic. Se întîmpla la unii utemişti şi în special la fete ca după ce se căsătoresc să nu mai activeze.

Unii spun că sînt deja bătrîni, — cu toate că nu au decît 20—22 ani — şi că nu se mai pot băga printre tineri. Alţii spun că nu au timp, iar alţii pur şi simplu nu mai vor să activeze. Uite de exemplu pe tovarăşa Sechei Ileana. Pînă la căsătorie a fost una dintre cele mai active utemiste. După ce s-a căsătorit nu-şi mai plăteşte nici cotizaţia. Şi ca ea mai sînt şi altele.

Ce trebuie făcut în asemenea situaţii? Cum putem rezolva această problemă?

Aş fi bucuros ca prin coloanele ziarului nostru, tovarăşii din alte organizaţii de bază U.T.M. să arate felul cum au rezolvat ei această problemă.

BRENDEI VASILE
secretarul organizaţiei de U.T.M. din gospodăria agricolă colectivă „Steagul lui Lenin", raionul Satu Mare

Cine-i de vină

Lucrez de aproape trei ani în meseria de frezor la Complexul „Griviţa Roşie". Muncesc în secţia maşini unelte şi fiind utemistă fac parte din organizaţia U.T.M. de aici.

In ultima vreme organizaţia noastră a făcut progrese în activitatea ei, de care ne mîndrim cu toţii. Există totuşi la unii utemişti moleşală. Nu toţi participă cu elan la viaţa organizaţiei. De aceea cred că unele din problemele ridicate de utemiştii din comuna Peret se potrivesc şi organizaţiei noastre.

Cînd se ţine de pildă o adunare generală, unii utemişti nu vin. Pe alţii trebuie să-i rogi. Mai mult. In sală, în timpul şedinţei există o atmosferă plictisitoare. La discuţii iau cuvîntul de obicei 3—4 utemişti, care vorbesc dealtfel la toate adunările.

De ce există o astfel de situaţie? care-s cauzele?

Iată după mine, unele dintre cauze.

In cadrul adunărilor noastre generale se vorbeşte mai întotdeauna despre disciplina în muncă, analiza anului de învăţămînt politic, darea de seamă, prelucrarea planului de muncă, mereu aceleaşi lucruri. Şi ce-i mai rău, se discută mereu în acelaşi fel: cîteva cuvinte de laudă pentru unii, cîteva cuvinte dojenitoare pentru alţii. De multe ori ordinea de zi a adunării cuprinde 3—4 puncte care fac ca adunarea să se prelungească mai mult de 3 ore.

Să dau un exemplu din ultima noastră adunare generală. Pentru că adunarea se prelungise, utemiştii Valentin Ion şi Matei Ion îşi găseau fel de fel de preocupări, numai la problemele ce se discutau nu erau atenţi.

La drept vorbind şi ei sînt conştienţi că se poartă ca nişte musafiri la adunările noastre. Nu mai vorbesc de atitudinea celor care lipsesc. O mare vină poartă însă şi membrii biroului U.T.M. pentru că nu se străduiesc să organizeze adunări mai plăcute, cu caracter interesant, cu un conţinut mai bogat care să atragă pe utemişti.

Să luăm problema disciplinei socialiste a muncii. Despre asta am discutat de mai multe ori în adunările noastre dar într-un fel moralist, plictisitor. Ce-ar fi dacă am organiza o adunare în care să discutăm [illegible] despre disciplină, dar într-un fel [illegible]. Referatul să fie pregătit din timp, el să cuprindă cele mai potrivite exemple, [illegible] din cărţi, din filmele pe care le-am văzut. Adunarea să fie anunţată din timp, să [illegible] cum se pregăteşte fiecare utemist pentru această discuţie. In acest fel cred, se va crea o atmosferă corespunzătoare, şi adunarea va trece cu siguranţă. Comsomoliştii aşa îşi pregătesc adunările.

Sau un alt exemplu: [illegible] organizaţii [illegible] şi cu folos timpul liber. Despre [illegible] timpul liber nu s-a discutat în [illegible]. Se găsesc destui tineri care [illegible] acest timp. Ce interesantă ar fi o discuţie pe această temă!

Cred că e timpul ca biroul organizaţiei noastre să organizeze adunări mai interesante, mai vioaie.

Corespondent
SOLOMON MARIA

20.000 ghivece nutritive

VASLUI (de la corespondentul nostru). — Ce zici tovarăşe Neculuţă, mai facem şi azi cîteva mii de ghivece nutritive? Vremea este frumoasă! Ce roşii şi ce varză o să scoatem noi... cum nu s-a mai văzut prin părţile acestea.

Brigadierul legumicol Nicolae Păduraru, fruntaş în producţie, privea plin de mulţumire la ghivecele nutritive, confecţionate de către utemişti. La iniţiativa organizaţiei de bază U.T.M. din gospodăria agricolă de stat din comuna Moara Grecilor, raionul Vaslui, utemişti ca Mihai Constantin, Aurel Popa şi alţii, în frunte cu secretarul organizaţiei de bază U.T.M. tovarăşul Eugen Neculuţă, au trecut la confecţionarea de ghivece nutritive. In 6 zile, 8 utemişti şi tineri au lucrat un număr de 20.000 de ghivece nutritive.

Dar nu numai munca de confecţionare a ghivecelor nutritive se desfăşoară cu intensitate în gospodărie, ci întreaga muncă de întreţinere a grădinei şi a legumelor din grădină. Astfel s-a trecut la repicarea răsadurilor de roşii şi varză timpurie din răsadniţe în ghivece nutritive. De asemenea s-au plivit 2 hectare morcovi, 2 hectare pătrunjel, 2 hectare ceapă şi s-au prăşit 3 hectare de ceapă.

Cu aceeaşi intensitate se desfăşoară la gospodăria agricolă de stat din comuna Moara Grecilor şi muncile de întreţinere a culturilor. Pînă acum s-a efectuat prima prăşilă la 10 hectare sfeclă furajeră, 45 hectare fasole şi 10 hectare porumb. De asemenea au fost plivite 30 hectare grîu, iar pe 40 hectare s-au aplicat îngrăşăminte chimice.

---

la mijlocul secolului trecut ei denaturează adevărul ştiinţific-istoric, se îndepărtează de la materialismul istoric şi prezintă lucrurile de pe poziţiile subiectivismului. In manual se scrie: „In anul 1848 aproape toate ţările din Europa sînt cuprinse de adînci frămîntări politice, şi sociale. Cauzele acestor frămîntări sînt numeroase. Astfel anii 1845-1846 au fost deosebit de secetoşi, iar boala cartofului în 1847 a agravat sărăcia, mizeria şi foametea. Nemulţumirile ţăranilor şi muncitorilor din aceste ţări au sporit şi în urma unei crize industriale care a dus la lichidarea a numeroase fabrici". Urmează o înşiruire a ţărilor în care izbucneşte revoluţia şi o sumară relatare a rezultatelor acestei revoluţii.

După cum se vede, din această „analiză" nu rezultă cauzele adevărate ale mişcării revoluţionare din 1848, care constau în dezvoltarea capitalismului, apariţia pe arena istoriei a burgheziei, decăderea feudalismului, ascuţirea contradicţiilor între masele largi populare şi clasele exploatatoare şi nicidecum nişte ani secetoşi şi... boala cartofului.

O asemenea încălcare a adevărului ştiinţific nu poate să ducă decît la confuzii şi nu este de mirare faptul că unii elevi care au învăţat această lecţie după manual, cînd au fost întrebaţi care sînt cauzele revoluţiilor de la 1848 au pus pe primul plan „boala cartofului".

Manualul „Culegere de probleme în legătură cu construcţia socialismului în R.P.R." nu cuprinde unele dintre principalele probleme ale construcţiei socialismului în ţara noastră.

Este de neconceput ca din manual să lipsească tocmai temele de cea mai mare însemnătate şi actualitate politică, de o deosebită importanţă pentru elevii şcolilor profesionale, cum ar fi: „Industrializarea socialistă, cheza şia dezvoltării ţării noastre pe drumul socialismului; „Lupta P.M.R. pentru întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare şi pentru transformarea socialistă a agriculturii", planul cincinal şi planul de electrificare al ţării şi altele. In schimb manualul conţine o serie de lecţii care repetă aceleaşi probleme sub alte forme şi alte titluri ocupînd un spaţiu foarte mare. Astfel sînt R.P.R. — stat al oamenilor muncii, — sistemul electoral, — organul suprem al puterii de stat şi organele administraţiei de stat, — sfaturile populare, organe locale ale puterii de stat.

Toate lecţiile sînt scrise într-un limbaj greoi lozincard sec, arid, departe de a fi pe înţelesul elevilor. Autorii manualelor nu s-au străduit cîtuşi de puţin să prelucreze în termeni de popularizare principalele teze ale temelor respective şi să le facă accesibile elevilor de 14—16 ani. Ei au considerat necesar că aproape fiecare temă trebuie să cuprindă toate ideile începînd fie de la Marx şi Engels, fie de la crearea partidului nostru şi pînă azi.

Un astfel de exemplu este lecţia „Eroica noastră clasă muncitoare" care în afară de faptul că este o înşiruire plată de lozinci de la început pînă la sfîrşit este un conglomerat de idei care sînt sau ar trebui să fie expuse în lecţiile despre întrecerea socialistă sau despre partid sau în lecţiile care lipsesc din manual. In intenţia autorilor lecţia probabil că trebuia să arate rolul de avangardă al clasei muncitoare şi lupta sa eroică pentru dărîmarea orînduirii burghezo-moşiereşti şi construirea socialismului: tratarea necompetentă a temei a dus însă, din păcate, la o expunere simplistă şi deci la o vulgarizare tocmai a rolului clasei muncitoare. In 10 pagini lecţia tratează despre Marx şi Engels întemeietorii socialismului ştiinţific, misiunea istorică a proletariatului, despre Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, lupta proletariatului rus după revoluţie, lupta proletariatului din ţara noastră în ilegalitate, lupta sa după 23 august şi... unele sarcini ale elevilor din şcolile profesionale.

Lecţia despre întărirea vigilenţei revoluţionare prin felul sumar, expeditiv de a trata ideile constituie o minimalizare a problemei şi nicidecum o mobilizare la vigilenţă.

Lecţia, în plus, mai şi denaturează noţiunea de vigilenţă îndreptînd atenţia elevilor în altă parte printr-una din definiţiile pe care o dă asupra vigilenţei.

„A fi vigilent — se spune în lecţie — înseamnă a lupta contra proastei calităţi a produselor, înseamnă a lupta pentru scăderea rebuturilor pentru buna funcţionare a maşinilor, pentru introducerea noii atitudini socialiste faţă de muncă".

Lecţia ar fi trebuit să expună pe înţelesul elevilor cauzele ascuţirii luptei de clasă în ţara noastră, să le arate clar că în perioada trecerii spre socialism lupta de clasă nu se stinge, că înteţirea luptei de clasă la noi în ţară este legată şi de acţiunile duşmănoase ale cercurilor războinice din Apus şi să nu se treacă rapid peste asemenea probleme sau să le omită.

Lecţia „U.T.M. ajutor şi rezervă de cadre a P.M.R." minimalizează rolul U.T.M. ca ajutor al partidului în educarea comunistă a tineretului în focul luptei pentru construirea socialismului şi aportul adus de U.T.M. în lupta pentru înflorirea patriei noastre. De asemenea lecţia nu tratează aproape de loc sarcinile utemiştilor, îndatoririle lor statutare.

De altfel aproape nici una din celelalte lecţii nu vorbesc aşa cum ar trebui despre sarcinile care stau în faţa tineretului şi în special a elevilor şcolilor profesionale.

Această concepţie a autorilor manualului de a alcătui lecţiile rupte de problemele şi sarcinile tineretului de îndatoririle pe care le au elevii şcolilor profesionale reiese limpede la lecţia „Drepturile şi datoriile fundamentale ale cetăţenilor din R.P.R." unde despre drepturi se vorbeşte pe 13 pagini şi numai pe 2 pagini despre îndatoriri.

Datorită acestei concepţii a autorilor manualului lecţiile nu au un puternic caracter educativ, nu mobilizează tineretul din şcolile profesionale la îndeplinirea cu succes a sarcinilor ce le revin.

★

Este limpede că asemenea greşeli şi lipsuri grave în conceperea programei orelor de educaţie politică pentru elevii şcolilor profesionale din sistemul rezervelor de muncă, cît şi în conţinutul şi forma lecţiilor cuprinse în manualele editate, au urmări negative serioase asupra educaţiei comuniste a tinerilor din aceste şcoli. Ele se răsfrîng asupra întregii pregătiri pe care o primesc în şcoală viitorii muncitori calificaţi.

Principala răspundere pentru această situaţie o poartă Direcţia Generală a Rezervelor de Muncă din Ministerul Invăţămîntului (locţiitorul de ministru care conduce Direcţia, tov. I. Mocioacea).

Este condamnabilă uşurinţa cu care au fost elaborate asemenea programe şi mai ales cu care au fost editate asemenea manuale care conţin multe greşeli.

Educarea schimbului de mîine al clasei noastre muncitoare este o problemă de cea mai mare însemnătate, care trebuie rezolvată cu maximum de răspundere şi competenţă. Nerespectarea celor mai elementare cerinţe pedagogice, superficialitatea, tratarea dogmatică şi anti-ştiinţifică trebuie lichidată din rădăcini.

Ministerul Invăţămîntului trebuie să ia toate măsurile pentru revizuirea programei analitice a orelor de educaţie politică din şcolile profesionale şi pentru pregătirea în vederea viitorului an şcolar a unor manuale noi, corespunzătoare actualelor cerinţe, care să fie de un real folos elevilor în munca lor de ridicare a nivelului ideologic, politic, cultural şi profesional.

V. NEDELCU
I. CRACIUN

Sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii

BERLIN 25 (Agerpres). — TASS transmite:

După cum s-a mai anunţat, la 24 mai s-a deschis la Berlin sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii. Sala era împodobită cu embleme reprezentînd porumbelul păcii şi cu steagurile naţionale ale ţărilor ale căror organizaţii de luptători pentru pace şi-au trimis delegaţii la sesiune.

Sesiunea a fost deschisă de Go Mo-jo, vicepreşedinte al Consiliului Mondial al Păcii.

Cu o lună în urmă, a spus Go Mo-jo, a avut loc cea de a 5-a aniversare a mişcării partizanilor păcii. Această mişcare a repurtat o serie de victorii. Revendicarea noastră de a se slăbi încordarea internaţională pe calea tratativelor se înfăptuieşte treptat. Armistiţiul în Coreea, la a cărui încheiere noi am chemat, a fost realizat anul trecut. Problema armistiţiului în Indochina — la a cărui încheiere am chemat — se discută în prezent la Geneva. Aşa dar, rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor este nu numai necesară ci şi posibilă.

Go Mo-jo a comunicat că, din păcate, preşedintele Consiliului Mondial al Păcii, Frederic Joliot Curie, nu poate, din motive de sănătate, să participe la prezenta sesiune. In legătură cu aceasta, Go Mo-jo a propus să se trimită profesorului Joliot Curie o telegramă de salut.

Din însărcinarea Biroului Consiliului Mondial al Păcii, secretarul general al Consiliului Mondial al Păcii, Jean Laffitte, a propus următoarea ordine de zi:

1. Interzicerea armelor atomice şi termonucleare.
2. Securitatea naţiunilor.

Ordinea de zi a fost adoptată în unanimitate de participanţii la sesiune.

Apoi, preşedintele şedinţei a dat cuvîntul lui D. N. Pritt, preşedintele Comitetului englez pentru apărarea păcii.

Cuvîntarea lui D. N. Pritt

In cuvîntarea sa, D. N. Pritt a schiţat problemele care stau în faţa participanţilor la lupta pentru pace şi s-a ocupat amănunţit de patru probleme: problema dezarmării, problema Germaniei şi a securităţii Europei, problema Extremului Orient şi securităţii Asiei şi însemnătatea pe care o are pentru relaţiile internaţionale lărgirea schimburilor culturale şi comerciale.

Lumea în ansamblu, a spus Pritt, cheltuieşte în prezent pentru ceea ce în fiecare ţară se numeşte apărare, mult mai mult decît s-a cheltuit vreodată înainte de cel de al doilea război mondial sau cu un an sau doi după terminarea lui. Şi aceste cheltuieli cresc în ansamblu an de an deşi unele ţări le-au micşorat. Creşterea nestăvilită a cheltuielilor militare ne împinge tot mai mult spre război tot aşa după cum eforturile mişcării mondiale pentru pace şi ale partizanilor ei din toate ţările ne apropie tot mai mult de pace. Este un echilibru extrem de periculos, care are un caracter tragic. Trebuie să ne [illegible] pentru ca talerul balanţei în care se află interesele omenirii, să [illegible] să tragă mai greu.

In continuare, Pritt a arătat că cursa înarmărilor ruinează popoarele, agravează sărăcia şi mizeria, [illegible] populaţiei, aduce prejudicii [illegible] culturii. Pritt a reamintit cuvintele rostite încă cu 40 de ani în urmă de Anatole France:

„Nu numai războiul, ci şi pregătirea lui este o calamitate [illegible] poporului nostru". Pritt a citat de asemenea cuvintele lui Einstein care a spus că cursa înarmărilor duce la concentrarea unei uriaşe forţe financiare în mîinile militarilor, la militarizarea tineretului, la înfrînarea politicii, la intimidarea poporului şi la înăbuşirea gîndirii politice independente.

Deşi acest lucru este [illegible], a declarat Pritt, cursa înarmărilor va continua [illegible] timp cît opinia publică nu va sili guvernele să renunţe la ea.

Cel mai bun mijloc pentru a se pune capăt cursei înarmărilor ar fi, fără doar şi poate, o dezarmare de comun acord, multilaterală, simultană şi controlată. Cred că oamenii nu se îndoiesc că din punct de vedere tehnic asemenea măsuri sînt pe deplin posibile.

Pentru a obţine succes sînt necesare presiunea opiniei publice, o mişcare a maselor largi ale populaţiei. O asemenea mişcare se află în prezent în proces de creştere. Mişcarea mondială pentru pace contribuie la creşterea şi dezvoltarea ei. In felul acesta, dacă vom proceda [illegible] — metodele şi procedeele activităţii noastre le vom elabora în următoarele cîteva zile la sesiune — vom putea obţine nu numai începerea unor tratative largi, serioase şi sincere, ci şi încheierea cu succes a acestor tratative.

Cînd vom obţine acest lucru, vom fi parcurs jumătate din drumul spre pace, în condiţiile căruia se poate într-adevăr duce o viaţă adevărată.

Pritt s-a ocupat apoi de problema armelor atomice şi cu hidrogen. Folosirea acestor arme, a spus el, constituie o încălcare a dreptului internaţional, o crimă de război şi o crimă împotriva umanităţii.

Atît bomba atomică cît şi bomba cu hidrogen sînt arme de exterminare în masă, care distrug totul, fără nici o deosebire, cuprinzînd în raza lor de acţiune întinderi uriaşe. Influenţa razelor radioactive care emană în momentul exploziei acestor bombe poate avea atît o influenţă nemijlocită asupra organismului omului cît şi urmări serioase în viitor.

In ce situaţie se află din punct de vedere al dreptului internaţional acei care recurg la folosirea unei asemenea arme?

Dreptul internaţional este un factor extrem de important. De-a lungul veacurilor el a ajutat la reglementarea problemelor legate de ducerea războaielor, excluzînd metodele barbare de ducere a lor. Dreptul internaţional nu şi-a pierdut însemnătatea nici în zilele noastre, cînd tendinţa unor cercuri guvernante de a folosi metode barbare, crîncene, de ducere a războiului, se accentuează din ce în ce mai mult.

Insemnătatea şi prestigiul dreptului internaţional au crescut în mod deosebit după procesul de la Nürnberg cînd dreptul internaţional a fost completat cu aşa zisa Cartă de la Nürnberg. Ea cuprinde unul din cele mai importante principii ale dreptului internaţional. Scopul operaţiunilor militare este zdrobirea forţelor inamicului şi nu aducerea de prejudicii tuturor cetăţenilor ţărilor beligerante. Distrugerea de vieţi şi de bunuri, mai mult decît este necesar pentru zdrobirea forţelor inamicului, constituie un lucru ilegal. Deosebit de ilegală este provocarea de prejudicii sau de suferinţe acelora care nu participă la operaţiunile militare.

Din acest lucru reiese absolut limpede că bombele atomică şi cu hidrogen sînt arme a căror folosire este ilegală.

Trebuie să se recunoască că dacă puterile aliate nu ar fi repurtat victoria în cel de al doilea război mondial, acei care sînt răspunzători pentru folosirea celor două bombe atomice de la Hiroşima şi Nagasaki ar fi comparat în faţa unui tribunal internaţional, aşa cum s-a întîmplat la Nürnberg, fiind acuzaţi de crime de război şi de crime împotriva umanităţii, ei nu ar fi putut scăpa de cea mai grea sentinţă. Vina lor ar fi fost agravată şi de faptul că atunci cînd au fost aruncate bombele se ştia că împăratul Japoniei acceptase capitularea.

Statutul tribunalului militar de la Nürnberg nu atinge principalele principii ale dreptului internaţional. El aduce doar completări şi explicaţii importante în legătură cu el. Prima dintre ele se referă la definirea crimelor de război, vorbeşte despre „uciderea populaţiei civile, distrugerea criminală a oraşelor, satelor, cătunelor şi altfel de distrugeri care nu sînt justificate de necesitatea militară". A doua se referă la crimele de război împotriva umanităţii la „exterminarea în masă a populaţiei civile".

Lucrul principal care se impune în prezent din punct de vedere practic, a continuat Pritt, este găsirea celui mai bun mod în care masele care s-au deşteptat, să se adreseze guvernelor cu răspundere, pentru a obţine să se interzică cu adevărat armele de exterminare în masă.

Activitatea pentru crearea unei asemenea opinii publice a fost începută cu succes prin publicarea apelului de la Stockholm din 1950, care a fost semnat de 500 de milioane de oameni. Acest apel cerea interzicerea absolută a bombei atomice, ca armă de teroare şi de exterminare în masă a oamenilor. El înfiera de asemenea ca criminal de război guvernul care va folosi primul arma atomică. Se poate spune pe drept cuvînt că această mişcare, căreia i-a dat naştere apelul de la Stockholm, a fost factorul care a preîntîmpinat folosirea bombelor atomice în Coreea. Dar noi sîntem încă foarte departe de securitatea deplină în această privinţă.

Pentru a confirma cele spuse, Pritt s-a referit la o informaţie a fraţilor Alsop apărută în ziarul „New York Herald Tribune" la 12 mai 1954, din care reeşea că cu o lună în urmă statele majore ale aviaţiei militare şi flotei maritime militare americane au propus un plan propriu de „salvare" a fortăreţei Dien Bien Fu, prin aruncarea unor „bombe atomice tactice" asupra trupelor care asediau această fortăreaţă. Pritt a subliniat caracterul ilegal al folosirii unei părţi însemnate a Oceanului Pacific pentru explozii experimentale cu bombe cu hidrogen.

In continuare, Pritt, pe baza exemplului Angliei, a arătat cît de puternică a devenit mişcarea popoarelor împotriva folosirii armelor de exterminare în masă.

Pritt a trecut apoi la problema Germaniei. Reamintind că după terminarea celui de al doilea război mondial, aliaţii au încheiat un acord cu privire la viitorul Germaniei, Pritt a subliniat că acest acord a fost adoptat în scopul asigurării unei dezvoltări paşnice pentru toate popoarele din Europa. Politica pe care încearcă s-o ducă în prezent puterile occidentale, a spus Pritt, este o politică îndreptată spre remilitarizarea Germaniei occidentale şi includerea ei ca parte componentă a „comunităţii defensive europene", organizaţie agresivă pe cale de înjghebare. Această politică face cu neputinţă unificarea Germaniei, dorită într-o formă sau alta de fiecare german. Ea duce la adîncirea dezmembrării Germaniei, agravează neliniştea şi primejdia de război şi este în contradicţie cu principiile fundamentale ale Cartei Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Principalul pretext sub care se duce această politică, a continuat Pritt, a constat iniţial în faptul că ar exista chipurile primejdia cotropirii Europei occidentale de către forţele armate ale U.R.S.S. şi că din această cauză ar fi, pasă-mi-te, necesară reînarmarea Germaniei occidentale, precum şi a altor state vest europene, pentru a ţine piept acestei „agresiuni".

Cîndva, mulţi au putut fi intimidaţi în acest fel deşi nu a existat nici un temei pentru aceasta. Dar, în prezent, nimeni nu mai crede acest lucru, deoarece nu există nici cel mai mic indiciu că Uniunea Sovietică ar avea intenţii agresive. Se pot cita extrase din discursurile unor personalităţi politice şi ale unor comandanţi militari din Statele Unite ale Americii, oameni cu stare de spirit antisovietică, care recunosc acest fapt. Acest lucru este recunoscut de aceiaşi oameni care au fost iniţiatorii politicii de remilitarizare a Germaniei occidentale. In realitate însă, unicul scop către care ţinteşte politica de remilitarizare a Germaniei occidentale este pregătirea unui război împotriva Uniunii Sovietice şi a ţărilor de democraţie populară. Această politică agresivă revanşardă se bucură de sprijinul puterilor occidentale. Tocmai în scopul sprijinirii acestei politici, aliaţii occidentali au sabotat efectiv chiar de la început conferinţa de la Berlin a miniştrilor afacerilor externe. Şi, într-adevăr, cum se poate discuta în mod serios problema unificării Germaniei, cînd o parte insistă pentru continuarea remilitalizării Germaniei occidentale în scopul dezlănţuirii unui război în Europa împotriva vecinilor răsăriteni ai aceleiaşi Germanii?

Trebuie să se pună capăt acestei politici de militarizare a Germaniei occidentale a spus Pritt.

Trecînd apoi la problemele Extremului Orient şi la problemele securităţii Asiei în ansamblu, Pritt a subliniat că în Coreea şi Indochina se poate vedea în modul cel mai concludent la ce a dus politica colonialismului, promovată timp de decenii. Este greu, a spus el, să ne închipuim cît de mult au fost asuprite popoarele acestor ţări, cît de mult au suferit ele şi cît de multe sacrificii au făcut. Dar în acelaşi timp, aceste popoare au dovedit că dispun de posibilităţi uriaşe de a obţine înflorirea. Sarcina noastră este de a le ajuta în această privinţă.

In continuare, Pritt s-a ocupat de necesitatea de a se lupta pentru recunoaşterea guvernului Republicii Populare Chineze şi pentru ca ea să-şi ocupe locul în O.N.U.

Ocupîndu-se de sarcinile care stau în faţa mişcării partizanilor păcii, Pritt a subliniat că este necesar să se obţină interzicerea armelor de exterminare în masă şi reducerea substanţială a celorlalte tipuri de arme, să se lupte pentru rezolvarea în primul rînd a celor mai importante probleme — problemele privitoare la Coreea, Indochina, problema unificării Germaniei; să se înlăture barierele şi să se restabilească legăturile şi colaborarea dintre ţări în domeniul comerţului, ştiinţei, artei, literaturii, sportului etc.

In lupta noastră, a spus în încheiere Pritt, avem alături de noi majoritatea covîrşitoare a popoarelor tuturor ţărilor.

De aceea, viitorul fericit pentru care luptăm va fi al nostru.

Cuvîntul reprezentanţilor popoarelor

BERLIN 25 (Agerpres). — TASS transmite.

In şedinţa din seara zilei de 24 mai a sesiunii Consiliului Mondial al Păcii, după Pritt a luat cuvîntul prof. Yoshitaro Hirano, secretar general al Comitetului japonez pentru apărarea păcii, a cărui cuvîntare a fost ascultată cu mare interes.

Bazîndu-se pe depoziţiile unor martori oculari şi pe declaraţiile unor oameni de ştiinţă, prof. Hirano a subliniat urmările nefaste pe care explozia bombei cu hidrogen, efectuată de americani în regiunea atolului Bikini, l-a avut asupra pescarilor japonezi care în momentul exploziei se aflau în largul mării, cît şi asupra populaţiei insulelor Marshall. Hirano, a arătat că americanii au efectuat explozia bombei cu hidrogen, încălcînd principiul de drept internaţional unanim recunoscut al libertăţii mărilor deschise. Pescarii japonezi şi sindicatul marinarilor japonezi protestează împotriva acestei încălcări a dreptului internaţional de către Statele Unite.

Poporul japonez, a spus în continuare prof. Hirano, este convins că sub presiunea mişcării partizanilor păcii, această armă inumană poate fi interzisă. Demonstraţiile de 1 Mai, cele mai mari de la terminarea războiului, au arătat că întreaga naţiune japoneză cere interzicerea acestei arme. Numai la Tokio, la demonstraţie au luat parte 500.000 de oameni.

Hirano a arătat că în ultimul timp, interzicerea armelor de exterminare în masă a fost cerută de parlamentul japonez, de Consiliul oamenilor de ştiinţă din Japonia, de sindicatele japoneze, de Societatea japoneză de Cruce Roşie şi de alte organizaţii.

In numele forţelor iubitoare de pace ale poporului japonez, prof. Hirano a propus ca sesiunea Consiliului Mondial al Păcii să adreseze celor cinci mari puteri şi celorlalte ţări apelul de a interzice fabricarea şi folosirea armei atomice şi de a crea o organizaţie internaţională pentru controlul asupra îndeplinirii acestei interziceri.

A luat apoi cuvîntul prof. Leopold Infeld (Polonia), vicepreşedinte al Consiliului Mondial al Păcii care a subliniat că lozinca interzicerii armei cu hidrogen şi atomice va putea uni pe toţi oamenii care năzuiesc spre pace.

După generalul Sahib Singh Sokhey (India) laureat al Premiului Internaţional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare", a vorbit Max Cosyns, omul de ştiinţă belgian, preşedintele Comitetului Naţional al Uniunii belgiene pentru apărarea păcii. Cosyns a arătat că fără uraniul din Congo-ul belgian nu s-ar fi petrecut nici evenimentele de la Hiroshima, nici cele de la Nagasaki şi că, în legătură cu aceasta, Belgiei îi revine o mare răspundere ca furnizoare de minereu de uraniu. Vorbitorul a arătat că întreaga cantitate de uraniu extrasă în Congo este folosită în scopurile militare ale S.U.A.

In prezent, a spus Cosyns, rezervele mondiale de uraniu sînt folosite în cea mai mare parte pentru industria de război. Ele trebuie folosite pentru scopuri paşnice.

La sfîrşitul şedinţei s-a dat citire mesajului din partea dr-ului Saifuddin Kitchlew care din motive de sănătate nu a putut veni la Berlin pentru a lua parte la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii.

In mesajul său, Kitchlew subliniază că însăşi convocarea conferinţei de la Geneva înseamnă o mare victorie a forţelor păcii, ca urmare a cărui fapt Republica Populară Chineză a obţinut posibilitatea de a-şi aduce contribuţia la lucrările conferinţei în calitate de participantă egală în drepturi. Kitchlew citează următoarea declaraţie făcută de primul ministru Nehru la 15 mai în Parlament, subliniind că ea exprimă vederile şi gîndurile poporului indian.

„In ultimele cîteva secole, nenorocirea Asiei a constat nu numai în faptul că acolo au existat regimuri coloniale ci şi în faptul că Asia a fost adesea un teatru al operaţiunilor militare pentru alţii şi un teatru al operaţiunilor militare dezlănţuite de alţii. De aceea, noi dorim ca business-ul războiului în Asia să înceteze şi în deosebi business-ul acelora care duc războiul în Asia pentru realizarea scopurilor lor. Această dorinţă a noastră nu este nelegitimă şi, după cum am arătat mai înainte, pentru noi, ţările Asiei, care am dobîndit recent libertatea, pacea este nu numai o bună speranţă, ci o necesitate vitală. Intr-un anumit sens, soarta Asiei depinde într-o măsură considerabilă de evenimentele din Indochina şi Coreea".

Expunînd cererile partizanilor păcii din India, Kitchlew scrie:

„In primul rînd, noi cerem ca Republicii Populare Chineze să i se acorde locul ce i se cuvine în Organizaţia Naţiunilor Unite.

Noi sprijinim pe deplin propunerea primului ministru al Indiei, Nehru cu privire la Indochina, precum şi poziţia pe care a adoptat-o guvernul Indiei interzicînd transportul de trupe străine prin teritoriul ţării.

Cerem să se ia măsuri urgente care să împiedice reluarea operaţiunilor militare în Coreea şi să se asigure retragerea tuturor trupelor străine din Coreea pentru a se acorda poporului coreean dreptul de a hotărî de sine stătător şi în mod liber propria sa soartă.

Ne adresăm marilor puteri, ai căror reprezentanţi s-au întrunit acum la Geneva, chemîndu-i să asigure popoarelor Asiei dreptul la autodeterminare şi independenţă deplină ca bază a stabilirii păcii în Asia".

Subliniind caracterul agresiv al pactelor militare al Atlanticului de nord şi al Pacificului, Kitchlew scrie că în interesul creării unui adevărat sistem de securitate pentru popoare, aceste pacte privitoare la aşa-zisa „apărare colectivă" trebuie înlocuite prin pacte de pace colectivă.

Amintind acordul încheiat recent între India şi Republica Populară Chineză în problema Tibetului di Kitchlew scrie în încheiere:

„Cele mai importante principii ale acestui acord sînt următoarele: respectarea reciprocă a integrităţii teritoriale, obligaţia neagresiunii reciproce, neamestecul reciproc în treburile interne, avantaje egale şi reciproce, coexistenţa paşnică. Oare aceste principii nu pot deveni statutul păcii? Cred că acest lucru este cu putinţă. Cred că aceste principii, care au apărut încă în timpurile străvechi în India şi China, pot deveni baza relaţiilor reciproce între ţări". Cu aceasta, şedinţa a luat sfîrşit.

Lucrările celui de al treilea Congres al Partidului celor ce muncesc din Ungaria

Raportul prezentat de tovarășul Mátyás Rákosi

BUDAPESTA 25 (Agerpres). — M. T. I. transmite:

Luînd cuvîntul la ședința din 24 mai a celui de al III-lea Congres al Partidului celor ce muncesc din Ungaria, la primul punct al ordinei de zi „Raportul de activitate al comitetului Central al Partidului celor ce muncesc din Ungaria și sarcinile partidului", Mátyás Rákosi, a spus:

Anul acesta se împlinesc zece ani de cînd glorioasa Armată Sovietică a trecut frontiera Ungariei și a început eliberarea patriei noastre. Anul acesta se împlinesc zece ani de cînd a fost convocată Adunarea Națională provizorie și a fost constituit guvernul național provizoriu, reînviind în felul acesta statul ungar. Iată că au trecut zece ani de cînd patria noastră este liberă.

Dacă ne gîndim la perioada care a trecut de la eliberarea Ungariei, constatăm că poporul nostru nu a trecut în decursul unui mileniu al istoriei noastre prin transformări economice, sociale, politice și culturale atît de adînci ca în acest singur deceniu.

In decursul unui singur deceniu s-a schimbat radical orînduirea economică a patriei noastre, s-a schimbat cu desăvîrșire structura economiei noastre, s-a schimbat în țara noastră modul de producție, s-au schimbat relațiile de producție. Forma socialistă de producție este unicul sistem dominant în domeniul industriei, în transporturi, în comerț, în activitatea băncilor.

Rákosi a arătat că s-a schimbat radical și structura de clasă a societății ungare, s-au schimbat înseși clasele și relațiile dintre clase. A fost lichidată clasa moșierilor, a marilor proprietari de pămînt. A încetat existența ca clasă a burgheziei industriale. In Ungaria de astăzi nu există decît rămășițe ale acestor clase exploatatoare. Ultima clasă exploatatoare — burghezia de la sate, clasa chiaburilor este îngrădită pe un sector îngust.

După cum a subliniat raportorul, clasa muncitoare care se află în prezent la putere, a crescut considerabil din punct de vedere numeric, al conștiinței, al nivelului cultural, al gradului de organizare. In comparație cu nivelul dinainte de război, clasa muncitoare a crescut numeric cu o jumătate de milion, adică cu aproape 50%. A fost lichidată sciziunea de decenii a clasei muncitoare. Clasa muncitoare a devenit clasa conducătoare a națiunii, clasă unită și organizată, condusă de o forță unică din punct de vedere politic, și care urmărește un scop bine determinat.

Țărănimea muncitoare a încetat de a fi o clasă asuprită, înrobită, suferind sub jugul băncilor, moșierilor și chiaburimii. In majoritatea lor țăranii s-au ridicat la nivelul mijlocașilor.

Intelectualitatea a devenit o nouă forță puternică; în marea ei majoritate ea a încetat să fie intelectualitate burgheză, deoarece a încetat să existe însăși burghezia de care depindea viața acestei importante pături sociale.

Rákosi a subliniat că în ultimul deceniu s-a schimbat radical situația materială a oamenilor muncii din Ungaria. Astfel, în prima jumătate a anului 1954, salariul real al unui muncitor de fabrică a fost în medie cu 57% mai mare decît în 1938. Venitul real al unei familii țărănești a fost în prima jumătate a anului acesta cu 50% mai mare decît în 1938.

Dintr-o țară a capitalului financiar, dintr-o țară a marilor latifundii și a marelui capital, dintr-o țară a exploatatorilor și asupritorilor patria noastră s-a transformat într-o țară de democrație populară care construiește socialismul.

Rákosi a subliniat că cea mai mare realizare din ultimii zece ani este traducerea în viață a genialei învățături a marelui Lenin cu privire la crearea unei alianțe trainice între clasa muncitoare și țărănime, alianță care constituie baza noii puteri de stat în Ungaria.

Raportorul a subliniat că în ultimii zece ani au apărut și capătă un rol din ce în ce mai mare noi forțe motrice uriașe de dezvoltare a societății — cum sînt alianța dintre muncitori și țărani, patriotismul socialist crescînd, precum și unitatea moral-politică a poporului muncitor ungar, unitate care crește și se întărește. Aceste noi forțe motrice și faptul că Ungaria face parte din uriașul lagăr socialist de 800.000.000 influențează dezvoltarea socială a țării.

Uniunea Sovietică, a continuat Rákosi nu numai că a netezit calea dezvoltării noastre, dar ea ne-a acordat și ne acordă un permanent ajutor economic, politic, tehnic, științific și în orice alt domeniu, pentru ca poporul nostru să poată birui greutățile care îi apar în cale. Ajutorul și experiența bogată a Uniunii Sovietice a ușurat și ușurează activitatea noastră constructivă. Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și politica lui înțeleaptă, care se bazează pe fundamentul de granit al învățăturii lui Marx-Engels-Lenin-Stalin constituie steaua călăuzitoare a întregii noastre activități.

M. Rákosi s-a ocupat pe larg de situația internațională a Ungariei și a scos în evidență lupta consecventă pentru pace pe care o duc Uniunea Sovietică și celelalte țări din lagărul păcii.

M. Rákosi a subliniat că interesele poporului ungar cer în primul rînd preîntîmpinarea reînvierii militarismului german și a imperialismului german. De aceea, a spus el, poporul ungar a aprobat pe deplin și a întîmpinat cu cea mai mare simpatie fiecare pas al Uniunii Sovietice îndreptat spre rezolvarea pașnică și democrată a problemei germane.

Noi, a spus Rákosi, sprijinim pe deplin propunerea prezentată de Uniunea Sovietică la conferința de la Berlin în legătură cu încheierea Tratatului general european cu privire la securitatea colectivă în Europa care ar oferi și Republicii Populare Ungare posibilitatea de a participa activ, împreună cu toate statele europene mari și mici, ca parte egală în drepturi, la stabilirea colaborării internaționale.

In sfîrșit, poporul ungar consideră necesară admiterea țării sale în Organizația Națiunilor Unite, în conformitate cu obligațiile asumate de marile puteri occidentale la semnarea tratatului de pace, pentru a acționa și în cadrul O N U. în interesul asigurării păcii, al slăbirii încordării internaționale și al interzicerii armelor de exterminare în masă.

Trecînd la problemele economiei naționale a Ungariei, Rákosi a subliniat ritmul rapid de dezvoltare a industriei, în special a producției mijloacelor de producție.

In cursul celor trei ani (1951—1953) care au trecut de la cel de al II-lea Congres al Partidului celor ce muncesc din Ungaria, producția industrială a crescut cu 73%.

In aceeași perioadă, producția industriei grele a crescut cu 118,8%, a industriei ușoare cu 40,7%, a industriei alimentare cu 63,2%. Productivitatea muncii în industrie a crescut cu 27%. Prețul de cost al producției nu a fost însă redus decît cu 8%.

Așadar, a spus M. Rákosi, nu ne putem mulțumi cu nivelul la care a fost redus prețul de cost. Pe de altă parte, este necesar să arătăm că a dus la greșeli serioase și faptul că în industrializare, în special în dezvoltarea rapidă a industriei grele, nu s-a ținut seama de situația reală a țării, de resursele ei, de nevoile de trai ale oamenilor muncii. In ultimii trei ani s-a ivit o mare disproporție între producția industriei grele și producția industriei ușoare și alimentare. Ca urmare a industrializării excesive, nu am acordat atenția cuvenită dezvoltării agriculturii.

Rákosi a arătat că primul plan cincinal se bazează pe experiența dobîndită în refacerea economiei naționale și pe succesele obținute în cursul îndeplinirii planului trienal. In timp ce la sfîrșitul îndeplinirii planului trienal producția industrială a fost cu 37,5% mai mare în comparație cu 1936, la sfîrșitul primului plan cincinal producția industrială a Ungariei depășește de mai bine de trei ori producția anului 1938.

In cursul îndeplinirii planului cincinal s-a pus la punct producția unor noi tipuri de produse industriale: autocamioane, autocamioane basculante, autobuze, combine, noi tipuri de mașini unelte destinate nu numai pieții interne, ci și exportului etc. In decurs de cinci ani au fost construite în țară 65 de noi întreprinderi industriale și au fost lărgite și reconstruite 84 de întreprinderi. Ca urmare a succeselor obținute pînă în prezent în primul cincinal, a spus Rákosi, Ungaria s-a transformat dintr-o țară agrar-industrială într-o țară industrială.

Vorbind despre uriașele succese, a spus M. Rákosi, nu putem trece sub tăcere greșelile și lipsurile serioase manifestate în construcția economică. Cea mai serioasă disproporție în dezvoltarea economiei noastre naționale se observă în raportul dintre industrie și agricultură.

In timp ce industria s-a dezvoltat rapid, producția agricolă aproape că nu a crescut. Raportorul a subliniat că producția la hectar a ogoarelor nu depășește decît într-o măsură neînsemnată producția medie la hectar dinainte de război, iar șeptelul de vite cornute mari, porcine, ovine încă nu a depășit nivelul dinainte de război.

Vorbind despre ultimele hotărîri adoptate în iunie, octombrie și decembrie anul trecut de Comitetul Central al Partidului celor ce muncesc din Ungaria, Rákosi a spus că aceste hotărîri pun pe primul plan lichidarea disproporțiilor existente în economia națională, și în primul rînd dezvoltarea considerabilă a producției agricole, precum și accelerarea dezvoltării industrii ușoare și alimentare și totodată ridicarea continuă a nivelului de trai al populației.

In noua etapă a construcției socialiste, a spus Rákosi, sînt de o importanță hotărîtoare unitatea politică, organizatorică și ideologică a partidului nostru, întărirea legăturilor lui cu masele, precum și asigurarea pe deplin în întregul partid și mai ales în organele conducătoare de partid, a unității de conducere, a conducerii colective, întemeiată pe baze principiale.

După cum a arătat în continuare raportorul noua etapă a construirii socialismului în Ungaria este caracterizată de următoarele momente:

In primul rînd, în economia națională există o strînsă legătură între dezvoltarea forțelor de producție și ridicarea continuă a nivelului de trai al clasei muncitoare, al întregului popor. Aceasta înseamnă că legea fundamentală a socialismului acționează tot mai consecvent și mai atotcuprinzător în societate;

în al doilea rînd, lichidarea disproporțiilor ivite și împiedicarea apariției altora noi;

în al treilea rînd, politica de industrializare socialistă, ca mijloc fundamental de construire a socialismului în Ungaria și de construire a unei economii socialiste în general, se bazează în mai mare măsură pe colaborarea economică cu țările lagărului socialist.

Această colaborare se înfăptuește la un nivel mai înalt, mai ales datorită coordonării planului economiei naționale ungare cu planurile economiei naționale ale țărilor europene de democrație populară și Uniunii Sovietice;

în al patrulea rînd, dezvoltarea concomitentă și rapidă a relațiilor economice, comerciale și culturale între oraș și sat;

în al cincilea rînd, pe baza tuturor acestora, se va realiza la un nivel mai înalt alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, se va realiza la un nivel mai înalt conducerea de către clasa muncitoare în cadrul alianței dintre muncitori și țărani, se va întări puterea de stat a clasei muncitoare, care este în alianță cu țărănimea muncitoare.

Rákosi a vorbit despre primele succese dobîndite ca urmare a traducerii în viață a hotărîrilor partidului. In primul rînd, s-a îmbunătățit considerabil situația materială a întregii populații. Reducerea de prețuri, înfăptuită de două ori în cursul celui de al II-lea semestru al anului trecut, și reducerea prețurilor la carne și grăsimi înfăptuită în martie anul curent au avut ca rezultat faptul că populația va economisi 2.100.000.000 forinți pe an. Anul acesta, volumul construcției de locuințe creşte aproape de două ori în comparație cu anul trecut. A început pe scară largă repararea caselor de locuit. In întreprinderi se acordă o mai mare atenție protecției muncii, tehnicii securității muncii și dezvoltării ocrotirii sănătății. In cursul acestui an, salariile au și fost majorate și vor mai fi majorate la aproximativ jumătate din numărul tuturor muncitorilor și funcționarilor. Se măresc de asemenea și pensiile.

Au crescut de asemenea veniturile țăranilor. In conformitate cu hotărîrile partidului, guvernul a redus și fixat anticipat pe cîțiva ani livrările obligatorii ale țăranilor și a acordat cooperativelor agricole de producție înlesniri considerabile în ce privește livrările. Guvernul a lichidat îngrădirile în vînzarea liberă de către țărani a surplusului lor de produse. Ca urmare a acestei politici dusă de partid și guvern, a crescut dorința țăranilor de a-și spori producția. Comerțul dintre oraș și sat s-a înviorat, a crescut în proporții uriașe desfacerea mărfurilor la sate prin rețeaua comercială de stat și cooperatistă. A crescut de asemenea, deși nu într-o măsură suficientă, aducerea produselor pe piețele orașelor.

Dar pînă acum, a spus în continuare raportorul, nu au fost create de fapt decît premizele inițiale ale avîntului producției agricole. Trebuie depusă încă o muncă foarte intensă și perseverentă pentru ca Hotărîrea partidului și Consiliului de Miniștri din 23 decembrie 1953 cu privire la avîntul producției agricole să fie înfăptuită.

Politica Partidului celor ce muncesc din Ungaria în problema țărănească, a spus Mátyás Rákosi, se bazează neabătut pe cunoscuta lozincă leninistă: Bazîndu-ne temeinic pe țărănimea săracă, să înfăptuim o alianță strînsă cu mijlocașul și să nu încetăm nici o clipă lupta împotriva bogătașilor, împotriva chiaburimii. Firește, partidul nostru și clasa muncitoare se bizuie temeinic pe țărănimea cooperatistă.

In prezent, cooperativele de producție dispun de 18% din pămîntul arabil, suprafața lor arabilă este de peste 1.700.000 holduri. In cooperativele de producție s-au unit 200.000 de familii.

Gospodăriile de stat dispun în prezent de 12,5% din întreaga suprafață arabilă a țării. Dar ele nu folosesc încă uriașele posibilități existente în marea gospodărie socialistă. In ceea ce privește gospodăriile de stat, sarcina cea mai urgentă este îmbunătățirea gospodăririi, ridicarea nivelului conducerii, întărirea disciplinei, fixarea brațelor de muncă, apărarea eficientă a proprietății de stat împotriva risipei, introducerea unei ordine severe în întreaga muncă a gospodăriilor de stat.

Rákosi s-a oprit apoi asupra dezvoltării comerțului de stat și cooperatist. Anul acesta nivelul circulației cu amănuntul va depăși nivelul anului trecut cu 19%.

Referindu-se la sarcinile celui de al doilea plan cincinal al economiei naționale, M. Rákosi a spus: La elaborarea celui de al doilea plan cincinal, a sarcinilor și a principalilor indici trebuie să se țină seama de trăsăturile caracteristice ale noii etape a construirii socialismului în țara noastră, trebuie să se asigure lichidarea disproporțiilor existente în economia națională, să se ia măsuri ca greșelile industrializării excesive să nu se poată repeta. Trebuie să se ia măsuri ca în perioada celui de al doilea cincinal să se înfăptuiască în mod permanent și cu consecvență o concordanță între dezvoltarea economiei naționale și creșterea bunăstării materiale a populației.

Ca urmare a îndeplinirii celui de al doilea plan cincinal, a subliniat Rákosi, agricultura rămasă în prezent în urmă va atinge nivelul industriei socialiste. In întreaga economie națională orînduirea socialistă a producției va deveni precumpănitoare. Raportorul s-a ocupat în amănunt de problemele întăririi orînduirii sociale și de stat a democrației populare, de sarcinile construcției culturale. Ultima parte a raportului lui Mátyás Rákosi a fost consacrată problemelor întăririi Partidului celor ce muncesc din Ungaria.

Se împlinesc patru decenii, a spus Rákosi, de cînd Partidul celor ce muncesc din Ungaria luptă pentru libertatea poporului nostru, pentru victoria cauzei socialismului. Timp de un sfert de veac, în ilegalitate, în condițiile grele ale situației ilegale, el a luptat pentru interesele vitale ale clasei muncitoare, ale oamenilor muncii și ducînd o luptă eroică, plină de abnegație împotriva reacțiunii, în condițiile persecuțiilor sălbatice, a dobîndit încă de pe atunci sprijinul, dragostea și recunoașterea din partea celor mai buni fii ai poporului. In aproape cei zece ani care au trecut de la eliberarea țării, Partidul celor ce muncesc din Ungaria a devenit forța conducătoare recunoscută a țării și a îndrumat cu fermitate dezvoltarea ei, în urma cărui fapt poporul muncitor sub conducerea clasei muncitoare a devenit stăpînul țării.

Unitatea partidului s-a întărit și a devenit mai puternică decît oricînd pentru că s-a întărit și unitatea conducerii partidului. Conducerea partidului se întemeiază pe unitatea sa strînsă principială, a cărei cerință fundamentală este a conduce partidul și construcția societății socialiste în așa fel încît întotdeauna și în orice împrejurare partidul să slujească cu cît mai mult succes cauza poporului, să-l apere împotriva oricăror atacuri ale dușmanului.

Unul din principalele succese ale luptei și muncii Partidului celor ce muncesc din Ungaria constă în faptul că el s-a prezentat la Congres întărit, strîns unit; forța și influența partidului au fost înfăptuite datorită faptului că el este un partid al poporului muncitor, datorită faptului că unindu-se strîns cu masele muncitoare, el traduce în viață năzuințele lor.

Deși munca de partid s-a îmbunătățit, se dezvoltă încă nesatisfăcător autocritica iar organele superioare nu acordă sprijinul cuvenit criticii de jos. Critica și autocritica constituie una din cele mai importante forțe motrice ale dezvoltării partidului și de aceea partidul trebuie să obțină neapărat ca critica și autocritica să fie urmate de lichidarea rapidă și totală a greșelilor și de îmbunătățirea muncii.

De la cel de al II-lea Congres a crescut considerabil numărul organizațiilor de bază. La 1 ianuarie 1951 au existat 12.933 organizații de bază, iar la 1 ianuarie 1954 numărul lor a crescut la 21.551. Numărul membrilor partidului este de 864.607, dintre care 810.227 membri de partid și 54.380 candidați.

Rákosi a acordat un loc important în raportul său problemelor muncii ideologice a partidului și muncii cu cadrele.

Linia generală a partidului nostru, a spus în încheiere Rákosi, este construirea bazelor socialismului în țara noastră și totodată ridicarea consecventă a nivelului material și cultural al poporului nostru, precum și lupta neîncetată pentru a putea construi socialismul în condiții de pace. Pentru a aplica linia generală a partidului, este necesar în primul rînd să se lărgească și să se întărească și mai mult legătura partidului cu poporul muncitor, să se unească și mai strîns rîndurile lui, pentru ca partidul nostru să fie acum mai unit și mai monolit decît oricînd, întrucît principala lui forță, paralel cu justețea politicii lui, constă în unitatea ideologică, politică, organizatorică, în unitatea de acțiune a partidului.

De aceea, noi trebuie să păzim unitatea partidului ca lumina ochilor, ca pe cel mai scump tezaur.

Este necesar să ne asigurăm ca dușmanul să nu găsească în partidul nostru nu numai o breșă, dar nici cea mai mică fisură.

Pentru înfăptuirea cu succes a liniei generale a partidului este necesar ca pe viitor să întărim și mai mult și să facem de nezdruncinat alianța dintre muncitori și țărani — baza statului nostru popular, chezășia întăririi cuceririlor noastre și a noilor victorii.

Trebuie lărgită baza pe care se sprijină politica partidului și statului nostru popular. Trebuie să creăm și să dezvoltăm Frontul popular al independenței ca o largă Uniune a tuturor forțelor patriotice și iubitoare de pace din țară.

Aplicarea cu succes a liniei generale a partidului necesită întărirea permanentă a statului nostru muncitoresc țărănesc, stat de democrație populară, o participare mai largă a maselor la activitatea de stat. Pentru asigurarea victoriei liniei generale a partidului este necesar să adîncim, să întărim și să strîngem și mai mult legăturile de sinceră prietenie a poporului nostru cu Uniunea Sovietică, constructoare a comunismului, eliberatoarea țării noastre, stegarul luptei pentru pace în întreaga lume, precum și cu țările de democrație populară. Este necesar să ne apropiem de toate țările care luptă împotriva războaielor imperialiste tîlhărești, pentru independența lor, pentru pace.

A 300-a aniversare a reunirii Ucrainei cu Rusia

Daruri aduse poporului ucrainean

KIEV 25 (Agerpres). — TASS transmite: Cu prilejul aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia, delegațiile republicilor unionale, sosite la Kiev pentru a participa la festivitățile jubiliare, au adus poporului ucrainean numeroase daruri.

Oamenii muncii din Federația Rusă au trimis fraților ucraineni, steme de stat ale R.S.F.S.R. și ale Republicii Ucrainene executate din pietre prețioase, cristal și argint, două vase mari lucrate artistic, o casetă din piatră de Ural cu o carcasă de argint și cu ornamentații de smarald, sculpturile din porțelan „Bogdan Hmelnițki călare" și „Buturlin și Bogdan Hmelnițki" și multe alte daruri.

Printre darurile prețioase aduse de delegația R.S.S. Bielorusă din partea poporului bielorus se află un aparat de radio „Belarus" cu incrustații executate artistic. Poporul cazah a adus în dar poporului ucrainean calul cel mai iute din Kazahstan cu șea și harnașament finisate în argint, precum și o hartă a Republicii brodată cu mătase colorată pe care sînt indicate imensele întinderi de pămînturi înțelenite, în prezent în curs de valorificare.

Oamenii muncii din R.S.S. Kirghiză au trimis un gobelin pe care sînt brodate artistic cu mătase stemele de stat ale U.R.S.S., R.S.F.S.R. și Republicii Ucrainene cu frumoase ornamentații naționale. Delegația Uzbekistanului a adus în dar un covor țesut cu fire de aur, de argint și de mătase. Oamenii muncii din Gruzia au trimis un mare vas de porțelan. Delegația R.S.S. Armene a adus o serie de ediții ale cărților lui Taras Șevcenko și ale scriitorilor din Ucraina Sovietică traduse în limba armeană.

Poporul ucrainean a mai primit daruri prețioase din partea oamenilor muncii din R.S.S. Azerbaidjană, R.S.S. Tadjikă, R.S.S. Letonă și din celelalte republici.

In Muzeul de Stat din Kiev de artă occidentală și orientală se va deschide o expoziție în cadrul căreia vor fi expuse aceste daruri.

Conferința de la Geneva

Ședința din 24 mai

GENEVA 25 (Agerpres). — TASS transmite:

La ședința din 24 mai, cele nouă delegații au continuat examinarea problemei indochineze. S-a aflat că în conformitate cu procedura de examinare a acestei probleme adoptată la ședința precedentă din inițiativa delegației sovietice, participanții la conferință au trecut la examinarea principalelor clauze pe care le-au ales din proiectele de propuneri prezentate de reprezentanții Republicii Democrate Vietnam și Franței. Potrivit informațiilor primite, în cadrul ședinței din 24 mai a avut loc un schimb de opinii care a permis să se stabilească în care probleme punctele de vedere coincid și în care ele diferă. Partea sovietică a subliniat necesitatea stabilirii unui contact direct între părțile interesate și în primul rînd la Geneva între consilierii militari ai delegațiilor respective. Acest contact ar înlesni examinarea mai concretă a problemei. Această propunere a fost sprijinită de reprezentanții Republicii Democrate Vietnam și Republicii Populare Chineze. După cum se anunță, propunerea delegației Republicii Democrate Vietnam cu privire la o cît mai grabnică încetare simultană și completă a focului și dacă e posibil pe întreg teritoriul Indochinei s-a bucurat de sprijinul delegațiilor U.R.S.S. și Republicii Populare Chineze, care și-au exprimat speranța că adoptarea acestei propuneri va duce nu la o încetare temporară a focului ci la stabilirea unei păci trainice în Indochina. Se subliniază că în legătură cu trecerea la examinarea în fond a problemelor militare de către conferință partea sovietică a propus să se continue discutarea acestor probleme în ședința din 25 mai, pentru ca la ședința următoare să se treacă la examinarea acelor puncte ale proiectului prezentat de Republica Democrată Vietnam care se referă la reglementarea politică a problemei indochineze. Acest lucru corespunde înțelegerii realizate anterior în conformitate cu care conferința trebuie să examineze în primul rînd problemele militare, deoarece ele sînt cuprinse în amîndouă proiectele — al R. D. Vietnam și al Franței — adoptate ca bază de discuții, iar apoi să se examineze chestiunile politice. In ciuda acestei înțelegeri, delegația Franței, precum și delegațiile S.U.A. și Angliei, s-au pronunțat împotriva examinării propunerilor care se referă la reglementarea politică a problemei indochineze încercînd să separe problema încetării războiului în Indochina de rezolvarea a cel puțin cîteva probleme politice.

S-a convenit ca la următoarea ședință să fie luată din nou în discuție propunerea delegației sovietice.

Se subliniază de asemenea că delegația franceză nu și-a exprimat cîtuși de puțin dorința de a accepta propunerea cu privire la stabilirea unui contact direct între țări pentru examinarea problemei încetării focului.

Ședința din 25 mai

GENEVA 25 (Agerpres). — In după amiaza zilei de 25 mai în cadrul conferinței de la Geneva a miniștrilor afacerilor externe a avut loc o ședință restrînsă consacrată problemei restabilirii păcii în Indochina. Ședința a fost prezidată de V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S.

La 27 mai va avea loc următoarea ședință consacrată aceleiași probleme.

Se anunță de asemenea că la 28 mai va avea loc o ședință plenară care va relua discutarea primului punct de pe ordinea de zi — reglementarea pașnică a problemei coreene.

Prînz oferit de Fam Van Dong în cinstea lui V. M. Molotov

GENEVA 25 (Agerpres). — TASS transmite: Șeful delegației Republicii Democrate Vietnam la conferința de la Geneva, Fam Van Dong, a oferit la 24 mai un prînz în cinstea șefului delegației sovietice, V. M. Molotov.

Au participat de asemenea șeful delegației Republicii Populare Chineze, Ciu En-lai și șeful delegației Republicii Populare Democrate Coreene, Nam Ir.

Ciu En-lai l-a primit pe Krishna Menon

GENEVA 25 (Agerpres). — China Nouă transmite:

La 24 mai, ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Chineze Ciu En-lai l-a primit pe Krishna Menon, reprezentantul Indiei în Organizația Națiunilor Unite.

Planurile americane de intervenție în războiul din Indochina

PARIS 25 (Agerpres). — Paralel cu discuțiile de ordin politic care se duc actualmente între Franța și S.U.A. la Paris, Washington precum și la Geneva pentru adoptarea unor măsuri comune destinate extinderii războiului din Indochina, cele două țări au început tratative militare asupra participării S.U.A. la conflictul indochinez.

Cercurile militariste din S.U.A. insistă să li se transfere întreaga conducere a războiului din Indochina.

După cum relatează agenția Reuter, știrile sosite din Paris arată că „planul americanilor de a acorda ajutor militar Franței în Indochina prevede desemnarea unui comandant suprem american în această regiune". Acest plan, care preconizează capitularea Franței în fața presiunilor S.U.A., este studiat în prezent de către primul ministru francez — Laniel.

Alarmate de puternica ofensivă deslănțuită de forțele populare în delta Tonkinului, cercurile militare agresive din S.U.A. propun ca ultimă soluție pentru evitarea unui eșec total în Indochina „intervenția forțelor aeriene și navale americane ca și participarea militară a Tailandei și Filipinelor". Prin participarea armată a celor doi sateliți zeloși ai politicii americane, S.U.A. intenționează să livreze carne de tun pentru războiul din Indochina și să dea o nuanță de „internaționalizare" a intervenției.

Pe plan politic, proiectul întocmit de strategii Pentagonului și diplomații departamentului de stat prevede ca Franța să acorde celor trei state asociate ale Indochinei „independență totală" și dreptul de a nu intra în Uniunea franceză.

Această din urmă clauză ar da posibilitate S.U.A. să se amestece direct în Indochina fără a mai consulta pe guvernanții francezi și să încheie cu guvernele marionetă ale statelor asociate tratate militare bilaterale care să mascheze agresiunea lor fățișă.

Pe de altă parte, agenția Associated Press anunță că generalul O'Daniel, șeful comisiei consultative pentru ajutorul militar american acordat colonialiștilor francezi, a plecat la Manila pentru a discuta cu ministrul apărării al S.U.A. Wilson, asupra „eventualei participări americane la instruirea" armatei baodaiste.

Știrile sosite din Hanoi confirmă faptul că față de înfrîngerile pe care le suferă trupele franceze în Indochina se preconizează schimbarea strategiei militare franceze în scopul de a o adapta metodelor și mijloacelor moderne de luptă ca și trimiterea de noi întăriri în Indochina. In urma acestor propuneri ale experților militari, comandamentul francez din Indochina încearcă să experimenteze metode tactice și strategice americane, sperînd că în felul acesta va împiedica înfrîngerile militare tot mai grele. Astfel, după cum transmite agenția France Presse, un grup de ofițeri francezi și baodaiști au sosit recent la Taegu (Coreea de sud) pentru a „studia" metodele de instrucție tactică pe care bandele lisînmaniste instruite de specialiști americani, le-au aplicat în timpul războiului din Coreea. Acest fapt arată că colonialiștii francezi, sprijiniți de cercurile conducătoare din S.U.A., vor să transforme Indochina într-o nouă Coree.

Declarația generalului Li San Cio în Comisia militară de armistițiu din Coreea

KAISUNG 25 (Agerpres). — China Nouă transmite:

Generalul Li San Cio, principalul delegat al părții coreeano-chineze în Comisia militară de armistițiu, a cerut în ședința din 22 mai a comisiei ca partea americană să dea socoteală de soarta celor 98.742 de prizonieri de război coreeni și chinezi pe care i-a reținut și care se află trecuți pe lista prezentată anterior de partea coreeano-chineză.

Generalul Li San Cio a arătat că motivul pentru care de peste șapte luni partea americană amînă în mod intenționat să dea socoteală de soarta celor 98.742 de prizonieri de război coreeni și chinezi și cauza pentru care ea a prezentat recent o serie de date strînse în grabă și neconvingătoare constă în aceea că S.U.A. vor să saboteze rezolvarea în cadrul conferinței de la Geneva a problemei cu privire la reținerea de către partea americană a unui mare număr de prizonieri de război coreeni și chinezi și cu privire la recrutarea lor forțată în armata lisînmanistă și ciancaișistă. Dorința unui mare număr de prizonieri coreeni și chinezi de a se reîntoarce la casele lor trebuie însă să fie satisfăcută. Nu încape îndoială că partea americană este obligată să dea informații precise despre fiecare din cei 98.742 de prizonieri de război coreeni și chinezi.

Li San Cio a ridicat de asemenea problema răpirii și reținerii cu forța de către partea americană a unor persoane civile ale părții coreeano-chineze. El a arătat că la sfîrșitul iernii anului 1950 în timp ce trupele americane se retrăgeau, ele au dus cu forța cetățeni ai părții coreeano-chineze, care după cum a recunoscut partea americană, sînt în număr de peste 2.000.000. Cu toate acestea, pînă în prezent au fost înapoiate doar 37 de persoane civile.

In felul acesta partea americană, reținînd cu forța persoane civile ale părții coreeano-chineze, a încălcat paragraful 59 al acordului de armistițiu, care se referă la ajutorarea persoanelor strămutate pentru a se putea întoarce la casele lor.

Conferințele de la Leningrad în legătură cu problemele astronomiei

LENINGRAD 25 (Agerpres). — TASS transmite:

La 24 mai s-au deschis la Leningrad două conferințe științifice — o conferință de astrometrie și o conferință pentru studierea aștrilor variabili. La lucrările acestor conferințe participă reprezentanți ai tuturor observatoarelor sovietice, precum și astronomi veniți din 20 țări străine pentru a lua parte la inaugurarea Observatorului astronomic central de la Pulkovo al Academiei de Științe a U.R.S.S., care a fost refăcut.

Deschizînd conferința de astrometrie, profesorul Alexandr Mihailov, președintele Consiliului Astronomic al Academiei de Științe a U.R.S.S., a arătat că soluționarea unei serii de probleme importante din domeniul astronomiei stelare, astrofizicii și cosmogoniei cere imperios o precizare substanțială a datelor pe care le avem la dispoziție cu privire la mișcarea aștrilor. Este neîndoielnic, că terminarea marilor lucrări complexe de astronomie care se efectuează într-o serie de țări pentru determinarea mișcărilor proprii ale unui mare număr de aștri slabi, va însemna un progres al astronomiei în ansamblu. Observatorul de la Pulkovo participă direct la aceste cercetări. Reluarea observațiilor astrometrice la Pulkovo va aduce o mare contribuție la soluționarea unei serii de probleme științifice importante.

La ședință au luat cuvîntul următorii astronomi străini: prof. George Demetrescu, directorul Observatorului astronomic din București, prof. Andre Danjon, directorul Observatorului din Paris, prof. Julius Dick, reprezentantul Observatorului din Babelsberg (R.D. Germană), D. Brouwer, directorul Observatorului din Yale (S.U.A.)

La conferința cercetătorilor aștrilor variabili raportul intitulat „Aștrii nestaționari și sarcinile cosmogoniei", a fost prezentat de cunoscutul astronom sovietic Viktor Ambarțumian, președintele Academiei de Științe a R.S.S. Armene. Au fost prezentate de asemenea și alte comunicări. Lucrările celor două conferințe științifice vor dura trei zile.

— Note —

Rezultate „strînse"

„Sportul popular" de luni publică în pagina a II-a un material informativ cu titlul: „Rezultate strînse în cadrul categoriilor A și B, la rugbi".

De la început trebuie lămurit ce înseamnă un rezultat „strîns". Și e simplu. In pagina a III-a a aceluiași ziar sînt publicate rezultatele categoriei A la fotbal: Progresul Oradea — CCA 1—1, Minerul Petroșani — Flamura Roșie (Arad) 0—0, Știința Timișoara — Flacăra Ploești 1—1 etc. Cu adevărat rezultate strînse!

Revenind la pagina a II-a citim la sus arătatul articol printre altele, următoarele rezultate... „strînse" (ar mai trebui o pereche de ghilimele).

Flacăra Ploești — Minerul București 41—3, Constructorul Orașul Stalin — Dinamo București 0—17, Locomotiva Cluj — Locomotiva Timișoara 12—0, Dinamo IX — Știința I.I.U. Iași 14—0. Știința Galați — Progresul Tecuci 10—0 etc.

E clar că de data aceasta pripeala și rutina s-au dat de... gol.

C. R.

Știri sportive

● In cadrul unui concurs de verificare care a avut loc duminică la bazinul acoperit Floreasca și la care au participat unii dintre cei mai buni înotători din țara noastră, maestrul sportului Felix Heitz (C.C.A.) a stabilit un nou record republican în proba de 200 m. bras seniori. El a obținut rezultatul de 2'46"9/10, performanță care întrece cu 6 zecimi de secundă vechiul record ce îi aparținea.

● Sîmbătă și duminică, cu începere de la ora 17, în sala sporturilor de la Floreasca va avea loc concursul internațional prietenesc de gimnastică dintre echipele de băieți și fete ale R.P.R. și R. P. Polone.

(Agerpres)

După meciul de fotbal R. P. Ungară — Anglia

BUDAPESTA 25 (Agerpres). — M.T.I. transmite:

Reprezentativa de fotbal a Angliei a părăsit Budapesta luni seara, plecînd spre Londra. Oaspeții au fost salutați la plecare de Gustav Sebes, vicepreședintele Comitetului pentru cultură fizică și sport al R.P. Ungare, Sandor Barcs, președintele Federației maghiare de fotbal și de numeroși sportivi.

Inaintea plecării, Harold Shentall, vicepreședintele Federației engleze de fotbal și conducător al delegației sportive engleze, a declarat următoarele: „Cu toate că am suferit o grea înfrîngere, părăsim Ungaria cu amintiri frumoase. Zilele petrecute la lacul Balaton ne-au lăsat impresii minunate. Budapesta ne-a plăcut de asemenea foarte mult. In timpul șederii noastre în Ungaria ne-am bucurat de o ospitalitate perfectă. Organizarea meciului a fost desăvîrșită, iar sportivitatea publicului exemplară".

★

Echipa de fotbal a R. P. Ungare va pleca la 26 mai spre Luxemburg unde va susține la 29 mai un meci de antrenament cu o echipă combinată. In vederea acestui joc vor pleca 15 jucători, 12 care au jucat contra Angliei și 3 rezerve.

După întîlnirea de la Luxemburg, selecționata maghiară va pleca direct în Elveția și pînă la începerea campionatului mondial va mai susține două jocuri de antrenament cu echipe elvețiene.

Ceilalți jucători maghiari, care vor participa la campionatul mondial vor pleca în Elveția la 2 iunie.

Lotul R. P. Ungare care va participa la campionatele mondiale din Elveția este alcătuit din următorii jucători: portari: Grosics, Geller, Gulyas, fundași: Buzanszky, Lorant, Lantos, Karpati, Varhid; mijlocași: Bozsik, Zakarias, Kovacs I, Szojka, înaintași: Toth II, Budai II, Sandor, Kocsis, Csordaș, Hidegkuti, Machos, Palotas, Pușkaș, Czibor, M. Toth.

—o—

Informație

Printr-un decret al Prezidiului Marii Adunări Naționale, tov. Anton Tatu Jianu a fost eliberat din funcția de ministru al Justiției, primind alte însărcinări.

Tov. Diaconescu Gh. a fost numit în funcția de ministru al Justiției.

(Agerpres)

REDACȚIA București, Piața Scînteii Nr. 7.61.00. SECȚIA SCRISORI Tel. Nr. 7.66.91 DIFUZAREA Tel. 5.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii